

Dominiques
de l'Anunciata

Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 111

Març de 2017

2017

A
N
Y

D
E

L
A

FIDELITAT

SUMARI

	Pàg.
✚ Ruta dominicana al Vietnam	5
✚ La Verge nena rep una visita	11
✚ Trobada Família Dominicana	13
✚ Càritas parroquial de Maó	15
✚ Trobada de Formadores, Vic 2016	16
✚ Formació Permanent, Vic Nadal 2016	26
✚ Formació Permanent comunitats de Filipines	31
✚ Taller Missioner, Cerdanyola	35
✚ Taller Missioner, Sant Andreu	36
✚ Congrés Dominicà a Roma	37
✚ Camí de discerniment vocacional	53
✚ Posada en comú del Treball Precapítular	55
✚ Experiència de pastoral de les novícies de 2n any	59
✚ LXXII trobada grup "Capvespre"	64
✚ VI Memorial Cassià Just 2016	67
✚ Secretariat Família Dominicana	69
✚ Ens han precedit a la casa del Pare	
▶ Germanes de la Província	70
▶ Familiars de Gnes. de la província	72
✚ Carrera solidària	73
✚ Reunió Germanes capitulars	74
✚ 125 aniversari de les Dominiques de L'Anunciata a Salt	75

■ Col·laboracions FEDAC

▶ Trobada d'AMPAS	-----	76
▶ Participació FEDAC equip de PJV Família Dominicana	-----	78
▶ XI Pujada a Montserrat	-----	79
▶ Formació Preanimadors	-----	81
▶ Formació d'acompanyament Mestres FEDAC	-----	82
▶ Atura't -I-II-III	-----	84
▶ Grups Acollida, Mestres FEDAC	-----	85

ruta dominicana: experiència de visitar alguns llocs on es donà l'inici de la predicació dels primers dominics missioners al Vietnam

INTRODUCCIÓ

Durant l'any 2016 hem estat testimonis de diverses celebracions des de diferents racons del món i de totes les branques de la família dominicana, incloent-hi els joves amb motiu del Jubileu de Orde de Predicadors en la celebració dels 800 (1216-2016),.

Des d'un carrer estret de Ho Chi Minh, en una casa religiosa no massa coneguda (per raons de seguretat), la nostra petita comunitat de cinc germanes, juntament amb les aspirants i postulants vietnamites que es troben en el període de recerca vocacional, s'ha fet partícip d'aquest esdeveniment. Les limitacions i restriccions de dins i de fora no ens foren impediment per expressar també la nostra alegria i agraïment per la fundació de l'Orde, de la que també hem rebut la nostra vocació de dominiques. Així, durant tot l'any hem estat conscients d'aquesta important celebració i férem petits actes celebratius: en l'estudi, oracions i reflexions, actes socials i fraterns, i un dinar.

Com a culminació d'aquesta commemoració, les germanes hem dirigit els nostres passos vers el llunyà nord del Vietnam, visitant (per primera vegada) els llocs on els primers missioners dominics iniciaren la seva predicació. Això suposà un esforç per conèixer part de la història dels predicadors dominics en Vietnam, i permetre'ns palpar l'inici de les obres missioneres en aquest lloc sagrat de "Tonkin", on molts dels primers frares donaren les seves vides i per la fe vessaren la seva sang fins a la mort.

Començarem el viatge deixant l'aeroport de Ho Chi Minh (Saigón), enllaçat a Ha Noi, el 2 d'octubre de 2016, amb la companyia del P. Thoi, OP. En arribar al nord, ens reberen els dominics Hiet, OP i Ninh, OP. Els tres pares dominics foren molt atents i ens ajudaren com germans-facilitadors, amfitrions i guies, així com conductors i guardians durant tot el viatge. Manifestàrem el nostre profund agraïment per l'acollida rebuda, tant a ells com a les seves respectives comunitats.

LA LLAVOR DE LA FE SEMBRADA PELS PRIMERS MISSIONERS

"Aneu al món sencer i proclameu l'Evangeli a tota criatura." (Mc 16, 15)

La Paraula de Jesús havia penetrat en el cor dels missioners. Necessitaven escampar la Paraula de Déu a totes les nacions a fi que tothom pogués ser salvat. No hi hagué cap mena de por, i sí, a canvi, hi hagué joia i tristesa, com diu el Salm 126, 5-6: *"Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, criden de goig a la sega. Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor, i tornaren cantant d'alegria, duent a coll les seves garbes"*. Per tant, la llavor de la fe que havien sembrat al Vietnam,

gràcies al seu amor, generositat i valentia, així com els seus grans sacrificis, nosaltres, els vietnamites hem rebut aquesta fe, que fins ara va florint.

El que compartim a continuació són alguns fragments de la història narrada per alguns frares dominics.

Gaspar de Santa Cruz, portuguès, fou el primer pare dominic que arribà a Malacca, Àsia, al voltant de l'any 1550. En el 1557 es fundà la diòcesi de Malacca. El primer bisbe fou Jorge da Santa Lucía, OP, portuguès. Vietnam pertanyia a aquesta diòcesi. Cap a l'any 1558, hi residien el P. López i Fr. Azevedo, OP; aquests portuguesos, uns 10 anys després d'haver-los fet fora, duïen a terme una missió a Chan Lap, Vietnam. No obstant, el 1580, el P. Luís de Fonseca i Gregoire de la Motte, francès, proclamaren l'Evangeli cap el Chiem, Mien i Viet en Quang Nam, Vietnam. (Escrit per Fr. Dao Xuan Hieu, OP.)

Els peus dels missioners van anar caminant per terra de Vietnam. Durant el segle XVII, hi havia molts missioners de diferents congregacions: Franciscans, Jesuïtes i Dominics que havien participat en el camp missioner de Vietnam. En el 1672, els Pares Juan de Santa Cruz i Juan de Arjona arribaren a Pho Hien, Ha Phong per invitació del bisbe François Pallu. (Dau An Thoi Gian, Hoc Vien Da Minh – 2016)

Al llarg del segle XVIII, la missió dels dominics a Vietnam anà creixent pas a pas. No obstant,, alguns sacerdots de la diòcesi es van unir a l'Orde i van professar a mans del bisbe Juan de Santa Cruz, OP. Per altra banda, en el segle XIX, l'Església fou enormement perseguida pels dos Reis, que eren Minh Mang y Tu Duc.

Si bé l'Església estava sota una terrible persecució, encara hi havia persones valentes i disposades a ser testimonis de l'amor de Crist. Durant la persecució, que va durar prop de 28 anys els dominics tenien 50 sacerdots i d'entre ells, 18 van morir màrtirs. El temps passa, el número dels màrtirs del Vietnam és cada vegada més gran, 117. Aquest número es coneix a l'Església, però hi hagué molta gent que havia mort per Crist i encara està en procés de donar-se a conèixer en l'Església universal. (Escrit per fray Dao Xuan Hieu, OP)

Reflexionant sobre la història i visitant els llocs on els missioners i els nostres

avantpassats vietnamites havien vessat la seva sang, així com els sepulcres situats dins i al costat de les esglésies, ens sentim venturoses per tenir l'oportunitat de trepitjar "Terra Santa". També hem pogut apreciar els fruits de la glòria de Déu. Moltes esglésies van ser construïdes a l'estil antic. Sentim la presència dels missioners a través del treball que hi van fer i que ens han deixat fins el moment present. Per altra banda, el poble expressa la fe profunda en Déu, per la forma en què viuen i com es dediquen a coronar els Màrtirs. És veritat, han mort, però encara viuen en els cors dels cristians vietnamites i s'uneixen a ells tots els dies per lloar Déu.

FERMESA DE FE PEL POBLE VIETNAMITA

Qui ens separarà de l'Amor de Crist? (Romanos 8,35)

Agraïm a Déu per la vida i missió del nostre Pare Sant Domènec. També donem gràcies a tots els germans i germanes de la nostra Orde Dominicana per seguir predicant per la salvació de les ànimes "seguint les petjades de Sant Domènec".

A Vietnam no podem perdre de vista la nostra història dominicana que s'inicià al nord. En el 1676 els dominics de Filipines van començar la seva activitat missionera a Tonkin oriental. En el 1679 el Vicariat Apostòlic de Tonkin es trobava dividit en dos Vicariats Apostòlics: un confiat als Pares de les Missions Estrangeres de París i l'altre als Dominics de Filipines. Al principi, hi hagué acceptació i tranquil·litat.

En el 1663 s'hi donaren algunes persecucions, degut a la incomprensió que els que seguien la religió occidental neguessin els seus costums tradicionals i no fossin lleials a la cort real.

A principis del segle XVII, començà la persecució en el país de Vietnam. El rei de Vietnam diu: "La fe que els missioners europeus introduïren aquí per predicar als nostres ciutadans no són veritats per creure. Ells adoren Déu, però han oblidat fer els honors als seus avantpassats. Aquest no és el camí correcte per a nosaltres. Ells construïren la seva pròpia Església i reuniren a moltes persones per predicar la Paraula de Déu. I moltes coses van contra la moral... ". Ordeno a aquells que creuen en el Déu que han predicat els missioners europeus, des del funcionari fins l'indigent de la nostra societat, que han de negar aquesta fe cristiana. Si ells no reconeixen i temen el meu poder, controlaré les seves vides. Els han d'obligar a trepitjar la Creu davant de vostès i si trepitgen la Creu, seran afeblits.

La devoció a sant Domènec i als germans màrtirs, perdura encara en el poble vietnamita

Però la gent en aquest temps tenia una fe forta en Déu, ells continuaren la vida creient en Déu, no pas seguint les ordres del rei. Las persecucions han provocat innombrables detencions,

quatre de les Gnes. amb dos pares dominics

empresonaments i assassinats al llarg de quatre segles, sota tres dinasties. Molts catòlics vietnamites han vessat la seva sang per defensar la seva fe, enfrontant-se a tot tipus de tortures i sofriments; d'entre ells, s'hi troben bisbes dominics, sacerdots i laics.

La dita de Tertulià "la sang dels màrtirs és llavor de nous cristians" demostrà un cop més ser certa en la situació vietnamita. El número de catòlics vietnamites va augmentant cada vegada més. Gràcies al zel d'aquests sacerdots vietnamites i missioners europeus, les llavors de l'Evangeli que han sembrat, dia i nit en el camp de la societat vietnamita, de les seves plantes n'han nascut molts fruits. (Història de l'Església Catòlica en Vietnam)

L'experiència de la peregrinació jubilar dominicana i les experiències de fe ens han permès apreciar més la vida que hem escollit. Ens han ajudat a aprofundir que la vida de tots els nostres màrtirs, que moren per la fe, han de passar per un llarg i dificultós viatge ple de sacrifici, de fidelitat al compromís i de perseverança inflexible. Aquesta peregrinació ens exigeix més a seguir la crida de Déu en l'Orde dels Dominics com filles de Sant Domènec.

LA LLAVOR DEL TESTIMONI DELS MÀRTIRS ES VA SEMBRAR I NASQUÉ EL FRUIT DE LA FE VIVA.

"... si el gra de blat no cau a terra i mor, segueix essent només un gra de blat; però si mor, produeix molt de fruit" (Jn 12,24)

Durant l'any del jubileu de l'Orde se'ns invità a "redescobrir el nostre origen al llarg de 800 anys". Aquest és el gran regal per la família dominicana. Mirant el present i mirant enrere el camí de la fe, donem gràcies al Senyor per la seva gràcia abundant i benedicció a l'Orde de predicadors.

En la peregrinació espiritual, recordarem i seguirem el pas dels nostres missioners que amb tanta valentia abandonaren els seus països, les seves famílies, i vingueren al Vietnam per portar la llavor de la "Paraula de Déu" i sembrar-la en terra vietnamita.

En la nostra petita terra tenim la benedicció de viure en terra de màrtirs. Al llarg de la història, l'Església de Vietnam tingué 117 màrtirs (declarats en l'Església), 38 d'ells van ser dominics. Així, la seva sang havia penetrat en la nostra terra. A més, a través de la seva sang, la fe dels cristians creix fins avui profundament, firmament i fortament.

Durant la visita als llocs dels màrtirs poguérem saber més sobre la seva història i sobre els llocs on van romandre. Ens meravellà i admirà la vida dels nostres missioners que foren testimonis de fe i moriren en el nostre país.

En arribar a un dels llocs els nostres ulls van presenciar una petita població com testimonis vius. La intenció era tenir Missa, però només el nostre grup. Un dels sacerdots que ens acompanyava avisà al senyor que cuida de l'Església per tal que estigués pendent d'obrir-la. Tinguérem una gran sorpresa en sentir que tocaven les campanes quan arribàvem a l'Església. Un petit grup ens rebé amablement i amb gran goig. Veiérem com anaven arribant, poc a poc, alguns en grup i altres en família.

Una altra sorpresa fou veure que la gent que arribava a l'Església, des dels ancians fins als petits, expressaven la seva alegria i agraïment per la nostra presència. Són gent que treballen al camp i que deixen de treballar per assistir a la Missa. Realment, fou una experiència bonica ja que hi hagué molts sentiments trobats. Aquest moment ens féu recordar al Pare Coll quan va portar les germanes a Montagut "...centenars de persones en sentir la campana arribaven felices. Es reuniren a l'Església on el fervent i infatigable Pare Coll els mantingué fascinats i pendents de les seves paraules, durant més d'una hora..." "...l'humil poble oferia un espectacle digne de veure quan veié arribar alguns àngels de pau, amb un aire humil; primer arribaren al nostre poble, guanyant-se la seva simpatia i el respecte afectuós d'aquells que tingueren la satisfacció de ser-hi presents a la seva arribada..." (cf. Pedra viva de Crist pp 142-143).

Aquesta experiència va tocar realment els nostres cors. Veure i sentir la fe viva de la gent. Rostres que expressen el desig de que els visitin per estar amb ells i celebrar la Missa. Lloc on tenen el goig de tenir-hi tres màrtirs.

Amb aquest testimoni i d'altres, pels llocs on hem passat, hem apreciat la devoció de pregar i honorar els seus màrtirs. Realment poguérem veure: "que meravellós és el pas d'aquells que estan disposats a portar les bones notícies a altres nacions!" La llavor de la fe que han sembrat, continua brotant en els cors dels qui accepten cada vegada més la fe.

"Mirant enrere amb agraïment, abraçant el moment present amb alegria i passió i esperant un futur, sabent per la fe que *"res serà impossible per a Déu"* (Lucas 1, 37). (Papa Francisco). Demanem a Déu que vessi en els nostres cors la llavor de la fe ferma i la llavor de proclamar les seves paraules a altres persones i nacions com ho feren els nostres màrtirs.

CONCLUSIÓ

La ruta dominicana fou una experiència significativa, formativa i informativa. El temps i les persones poden haver passat i passat, però la forta fe de la generació actual de les persones, les restes de les pedres de les ruïnes de les esglésies, fins i tot la pròpia terra, tot continuarà present i predicant. La missió de predicació al Vietnam encara no ha acabat. La lluita per predicar Déu i viure la fe continua agitant els cors.

Alegrem-nos i donem gràcies a Déu pels nostres màrtirs. La seva sang vessada per Crist en tot el Vietnam ha fet possible que la fe pogués multiplicar-se i créixer fins el dia d'avui. És un bon moment per retornar a les nostres arrels i seguir experimentant l'amor de Déu i l'amor de la Congregació. Des de l'arrel podem descobrir, contemplar, estudiar amb més profunditat i restar orgulloses del que tenim. Per tant, necessitem deixar-nos inspirar per ells i continuar la missió de Déu i la seva missió com la nostra. Els nostres màrtirs ens recorden que el món està assedegat de la Paraula de Déu. I ens conviden a ser instruments de Déu, a fi que sempre estem a punt i siguem zelosos per fer la missió de Déu tal com la feren els nostres avantpassats en vida.

Cap el final del viatge ens adonarem que els orígens i els passos de l'Orde de Predicadors tenen molt que recordar-nos en diferents èpoques i llocs de missió, i això ens mou a descobrir el lloc de predicació i d'itinerància en la nostra actual vida i missió.

No obstant, aquesta experiència no seria possible, si no fos per la generositat de les germanes de la Província. Per tant, aprofitem aquesta oportunitat per expressar una vegada més el nostre més sincer agraïment a la Província per permetre'ns tenir aquesta oportunitat. És possible que no puguem fer els sacrificis i les ofrenes de la mateixa manera que els nostres primers missioners, tal com ho hem vist d'acord amb les petjades que ens han deixat, però d'alguna manera han agitat els nostres cors en la missió que estem realitzant al Vietnam i, en un futur, en altres terres de missió on siguem enviades a predicar.

Donem gràcies pel do de la nostra vocació dominicana! Donem gràcies pel patrimoni de l'Orde!

La predicació és molt viva: ahir, avui i demà!

Gràcies a Déu per totes les meravelles d'aquests dies de viatge, i per un bon retorn de tots a les nostres comunitats. Deixarem l'aeroport de Hai Phong amb direcció a Ho Chi Minh el 9 d'octubre de 2016.

Germanes de la Comunitat "Nuestra Señora del Rosario", Ho Chi Minh (Vietnam)

La Verge nena rep una visita

Sí, som el 21 de novembre de 2016 i la “Petita” n’és notícia.

El grup dels Amics del Goigs, de Barcelona, té la tradició d’escriure’n uns de la Mare de Déu i fer-ne una felicitació per Nadal. Una exalumna de la promoció de l’any 1964 de la nostra escola, esposa d’un d’ells, va pensar que seria interessant fer-ne uns per la Verge Nena i venir-los a cantar davant de la seva imatge venerada des de fa molt de temps a la nostra escola. Ho proposaren a la comunitat i s’acceptà de bon grat. Llavors, convocà les seves companyes -algunes no s’havien trobat més, des de la sortida de l’escola- i el dia 21 de novembre vingueren a casa nostra.

Varen ser molt ben acollides per tota la comunitat i juntes anàrem a la capella, on pogueren cantar:

“La Mare de Déu quan era xiqueta..”, amb dues estrofes més, fetes per aquesta ocasió.

Feia goig de veure com cantaven entusiasmades davant la seva imatge que, en altre temps rodejada de flors, i elles elegantment vestides l’acompanyaven pels carrers del voltant de l’escola.

Després, es llegí una nota històrica d’aquesta diada, seguida de grans aplaudiments.

En acabat, se les acompanyà a fer un recorregut pel Centre, que les havia educat, havien crescut i que –segons elles- les havia ensenyat a estimar i ser bones amigues.

Elles recordaren amb goig i agraïment els temps viscuts en la seva infantesa a l’Escola i marxaren molt contentes.

Per a nosaltres un bon dia de joia, també.

Gna. Dolors Sala

CANÇÓ POPULAR DE LA MARE DE DÉU QUAN ERA XIQUETA

dedicada a la Verge Nena venerada a l'Escola de les
Germanes Dominiques de l'Anunciata de Manresa

La Mare de Déu
quan era xiqueta
anava a costura
a aprendre de lletra,
amb son coixinet
i la cistelleta.
En el cistellet
duu quatre pometes,
un bocí de pa,
també avellanetes;
hi portava nous
i alguna panseta.
En feia fus ets,
en teixia veta;
i amb un coixinet
en feia punteta.
El coixí era d'or,
les puntes de seda.
Ella n'ensenyava
a dues santetes:
a Santa Susagna
i a Santa Pauleta.
En un llibret d'or
aprenia de lletra.
Els àngels cantaven:
— Garindó, garindeta! —

Estant retirada,
en una cambreta,
l'àngel n'hi va entrar
per la finestreta.
— Déu vos guard, Maria:
de gràcia sou plena.
La nit de Nadal
parireu vós, Verge.
En tindreu un noi
bonic com l'estrella:
serà vostre fill,
serà fill de Verge.
Per nom es dirà,
per nom s'anomena,
per nom Salvador
de cel i de terra.
Es dirà Jesús,
rei de cel i terra.
Cinquanta anys més tard,
sota el mateix sostre,
un record ben viu
ens anima el rostre.
Mare del Coixí!
mireu-nos alegres,
junts i aplegades
als teus peus com sempre.

LA MARE DE DÉU

Trobada de Família Dominicana

ADVENT: "UNA CRIDA A VIURE A FONS LA NOSTRA FE"

Fra Xabier Gómez, OP

El diumenge 27 de novembre, els membres de la Família Dominicana ens reuníem a la nostra casa d'Elisabets amb esperit de família i de festa, per encetar junts aquest temps de joia i d'esperança que la litúrgia ens marca puntualment cada any. L'Advent del Senyor que ens convida a escoltar la veu dels Profetes i ens porta al compromís de la conversió per poder celebrar amb goig els fets salvífics de la nostra fe i viure l'experiència de sentir-nos plenament salvats per Ell.

Aquest any la xerrada-meditació, va anar a càrrec del Prior del convent Sta. Caterina Verge i Màrtir de Barcelona, Fra. Xavier Gómez, qui amb caràcter fratern i obert, ens exposava el sentit profund de l'Advent, del què som i del què fem "cada dia". També les actituds que ens cal potenciar per enfortir vides, amb noms propis, i revitalitzar esperances.

Va fer referència a **L'Anunciació**. "Déu ve a les nostres vides per la Paraula i el diàleg amb Ell". Tenim doncs, necessitat d'escolta, de silenci, de soledat, d'oració i la freqüència de llegir i de deixar-nos llegir per la Paraula.

Parlant de **la Visitació**, ens deia, que cal posar-se en camí, deixar seguretats, discernir i caminar en la renovació de projectes personals i comunitaris. Redescobrir la itinerància espiritual i física. La vulnerabilitat que ens invita a caminar amb altres, en família i en missió compartida. (Es va explicitar en aquest punt).

Després del Jubileu, quins reptes de renovació ens esperen?. Sabrem estar a l'alçada i percebre, llegir, escoltar allò que Déu ens demana com a família preparant un futur dominicà per Catalunya? Més que mai ens cal unir forces, connectar-nos, escoltar i predicar junts la Paraula.

Per acabar ens deia: "Som enviats a predicar l'Evangeli de la pau aquí i ara. Una esperança és possible creixent en comunió amb Déu, conversió personal i comunitària, al servei de l'Església i escoltant amb atenció els criteris que l'Orde ens va proposant.

Seguidament vam tenir l'Eucaristia solemne amb les Vespres cantades i el berenar de germanor, compartint conversa, afecte i l'amistat de la fraternitat que ens uneix.

Gna. Pilar Bosoms

CELEBRACIÓ DEL NADAL, CÀRITAS PARROQUIAL

PARRÒQUIA MARE DE DÉU DEL CARME - MAÓ

El capvespre del dilluns, 19 de desembre, ens vàrem aplegar a la Parròquia Mare de Déu del Carme, de Maó, el grup de Càritas: persones que durant l'any venen o han vingut a cercar aliments i els voluntaris que col·laborem en aquesta missió.

Va ser una trobada fraternal i festiva on poguérem conèixer-nos i compartir uns i altres.

En un primer moment ens trobàrem a la parròquia on començàrem la nostra trobada

amb una celebració-pregària que ens va ajudar a donar gràcies a Déu i a compartir els diferents dons que tots tenim i hem rebut. Ens va ajudar a fer-ho una dinàmica que consistia en agafar d'un plafó un valor o actitud amb el que em sentia identificat i després deixar-ho en un cistell; finalitzada aquesta primera part, cadascú va sortir i en va agafar un, no el que havia posat, i aquest era el missatge que ens donava el Bon Jesús per aquests dies i per dur-ho a terme al llarg del nou any.

Tot seguit vàrem compartir una "bereneta", que ens va ajudar a continuar amb el clima festiu, d'acció de gràcies i d'alegria preparant la vinguda del Senyor entre nosaltres.

GRÀCIES, SENYOR, PERQUÈ AMB EL TEU NAIXEMENT T'HAS FET UN DE NOSALTRES.

Gna. Beneta Amor

TROBADA DE FORMADORES. VIC 2016

**COMPARTINT LA LLUM QUE HEM REBUT ÉS COM ENS AJUEM A CAMINAR
VERS UNA ANUNCIATA RENOVADA I RENASCUDA**

Sembla que fou ahir que les formadores de la Congregació convocades pe la Gna. Inés delegada general de formació ens reuníem a Vic, en l'entranyable Casa Mare, per compartir experiències, aprendre les unes de les altres i renovar-nos en la delicada i preciosa missió de la formació.

Vam començar la nostra trobada amb una oració preparada per la Gna. Inés demanant la llum de l'Esperit Sant que ens guiarà a fer la voluntat de Déu en aquests bonics dies com deixebles en el taller de l'Artesà.

El primer ponent fou Fr. Vito amb una il·luminació ben profunda sobre el carisma dominicà que Sant Francesc Coll amb tant d'amor va encarnar en la seva vida espiritual i amb tant de zel apostòlic el va viure i predicar als seus germans en l'església local de Catalunya.

El P. Vito introduïa la reflexió portant-nos al cor del Pare Coll amb aquests pensament tan familiars per totes nosaltres. "Les germanes nascudes en el si de la família dominicana, tenen una missió doctrinal, ensenyar la veritable doctrina en els pobles grans i petits amb la paraula i l'exemple. Les dificultats per les que passaren al començament foren en veritat molt grans, però confessava el Pare Coll que van ser regades amb els mèrits de les virtuts de S. Domènec i fins comprades amb la suor de la seva sang". Després ens va anar introduint als espais més profunds del nostre carisma i ens deia que les paraules: Laudare, Benedicere, Praedicare,

constitueixen un resum del que significa el carisma dominicà en l'Església. També és veritat que hi ha un lema que intenta resumir el carisma dominicà i que és més breu, és a dir, amb una sola paraula: "veritas". La Veritat estudiada, la Veritat la font de la qual és Déu i d'aquesta font flueix tota la Veritat, la Veritat conquistada amb la ment humana, especialment il·luminada amb la Paraula de Déu, la Veritat predicada per dissipar les tenebres que envolten el món, tantes vegades afectat per la ignorància, l'error i tantes ideologies.

Aquesta paraula resum del carisma dominicà ha estat completada per una altra paraula presentant així el lema: "CARITAS VERITATIS", "la Caritat de la Veritat". Compromís que tenen en el món els seguidors de Sant Domènec per tal de contribuir a construir la part de Temple que és l'Església, que l'Esperit ha volgut adjudicar-los.

L'aportació del P. Vito sobre el carisma dominicà, és tan ampla que no hi ha cap llibre que ho pugui englobar, ni temps per buidar-ho, per això li donem les gràcies des del nostre Full Informatiu per l'aportació valuosa que va posar en el nostre cor.

Tots els continguts i les vivències de la trobada general de formadores: "Deixebles en el taller de l'Artesà" han estat tan profitoses i riques, que recordant-ho es gaudeix.

També el compartir fratern amb la nostra estimada Gna. Amèlia Robles que amb la senzillesa i profunditat que la caracteritzen, ens va explicar el desig que Pare Coll tenia de com han de ser les germanes formadores i amb més exigència la mestra de novícies en la Congregació. Ens recordava que el Pare Coll demanava a les

formadores, que fossin zeloses de la seva missió, persones de pregària, que estimessin les seves formandes, que fossin humils, respectuoses, atentes per atendre-les en les seves necessitats, exigents, exemplars, profetes, transparents, corregint-les estimant-les, evitar l'individualisme i sempre des de la veritat, inculcant l'esperit missioner i sabent conciliar-lo amb la pregària intensa que les ajudi a créixer en la intimitat amb Jesús.

També vam compartir amb les germanes formadores de les diferents Províncies i del Vicariat Sant Francesc Coll, les moltes experiències i riqueses de caràcter formatiu que hem rebut en els nostres països d'origen. Tractarem de fer un resum general de tot el que hem viscut.

Les Gnes. Zoila i M. Teresa, mestra de Novícies i d'Estudiants de la província Sant Martín de Porres ens compartiren algunes qüestions significatives: des d'on hem de formar?, quin és el món del que venen les joves? quina joventut està arribant a la

Congregació?, què busquen?, com influeix la cultura en la formació?, davant aquestes qüestions, quina és la funció de la formadora?, acompanyar la formanda a nivell espiritual, carismàtic i humà que vagi interioritzant els valors de l'ORDE i els faci seus.

La formadora és testimoni i mestra, ha d'acompanyar la formanda com Germana Dominica per tal que estimi la seva identitat com germana, realitzi el seu procés de síntesis integrativa dels valors de la Congregació i de maduresa integral humana, espiritual i dominicà. Som facilitadores del procés i mediadores de la gràcia.

Ens parlaven també de tenir cura de les comunitats formatives, és l'escola on s'aprèn a predicar, el lloc on s'engendren i experimenten els valors evangèlics, per això Sant Domènec va nomenar "cases de predicació" les primeres comunitats.

La Gna. Rosa Maria priora provincial de la Província Sant Martín de Porres ens va parlar sobre les comunitats formatives i ens deia que la comunitat formativa la fem totes i cada una, cada dia, perquè totes les comunitats hauríem de ser formatives. El Senyor ens crida a construir la fraternitat i aquesta és una exigència carismàtica, el carisma crea fraternitat, Fets, 2, 42. Sant Domènec es va fixar en la vida apostòlica de la primera comunitat, pel seu projecte i Sant Francesc Coll ens diu: "les Germanes al respondre a la crida del Senyor ens reunim en una mateixa casa.. NL: 2,

A més la Gna. Rosa Maria compartia també, que les Nostres Lleis ens diuen que les formandes poden viure en una comunitat per tal que aprenguin en el dia a dia, la manera de vida propi de la Congregació. És bo que les joves formandes durant el període de formació visquin en comunitats en les que no hi faltin les condicions exigides.

Les Germanes formadores del Vicariat Sant Francesc Coll ens compartien també que Crist és qui ens reuneix i ens unifica amb el seu amor, que hem d'evitar els enemics de la vida fraterna, combatre els defectes morals de sociabilitat i del cor, però que també hem de desenvolupar algunes actituds per tal d'enfortir la vida fraterna, com: l'hospitalitat i l'acollida, el diàleg franc i fratern, la confiança comunitària.

A més se'ns parlava de quatre directius a desenvolupar en l'acompanyament: empatia, escolta, congruència, autenticitat, veritat, no jutjar i que una comunitat formativa que no ajudi a la formadora no pot, ni ha de ser comunitat formadora.

La saviesa africana està amagada en els proverbis. Els proverbis tenen una gran dosi de saviesa i d'ensenyament per transmetre els valors als joves.

I el que no podia faltar és l'aportació de la Litúrgia com un element formatiu en el creixement vocacional compartit amb tanta competència i senzillesa per la Gna. Mª Àngels Fíguls.

Ens deia que la Litúrgia és preciosa en si mateixa i que s'ha de descobrir en la senzillesa, però en la profunditat, celebrar l'activitat evangelitzadora de la litúrgia perquè en si mateixa és evangelització, servei de lloança a Déu. En la celebració litúrgica proclamem i celebrem. Ens deia també que la Litúrgia és escola de pregària i de nova evangelització i ens fa entrar de ple en el pla de Déu.

No podia deixar acabar sense compartir el que havia interioritzat i que creia que era bo per la missió. Ens parlava d'educar, sustentar i tenir cura. Una formadora sempre ha d'estar prop de la formanda, del què estan parlant (Jesús amb els

deixebles d'Emaús) no interpretar sinó acompanyar amb un gran respecte, mai crear dependències. Després tornaren a Jerusalem, decisió dels deixebles.

La formació, ens deia, és l'acció del Pare que forma en nosaltres el cor del Fill pel poder de l'Esperit Sant.

Formar estimant és l'estil amb el qual Jesús va formar els seus deixebles, formar homes i dones amb un cor gran, missioner, alegre i valent en les perifèries del món.

La Gna. Maria José Abad, priora provincial de la Província Sto Domingo, també ens compartia quelcom molt important i del que ella ha rebut, diu que estem cridades a ser: Evangeli, profecia i esperança. Ho anà desenvolupant molt clarament i que en la pràctica, en la missió es convertiran en les nostres eines formatives. Ens parlava també de les mediacions formatives: la vida, acompanyament, comunitat formativa i missió i presentava també unes urgències.

- Discerniment.
- Tenir una més gran qualitat de vida i de presència.
- Aprendre de nou.
- Paraula i paraules.
- Aprendre a estimar davant una vida sense cor i sense passió.
- Responsabilitat en la recerca.
- Mútua relació.
- Vida fraterna.
- Missió.
- L'encarnació de Déu és la màxima bogeria de Déu.
- L'obra de Déu no està acabada.

També ens parlava d'uns processos de reelaboració de la nostra ment i del nostre cor.

- L'alegria en la vida comunitària consagrada.
- On hi ha un consagrat hi ha alegria, profecia, audàcia i llibertat.
- Esperit de sinodalitat.
- Formació continua humus del creixement de la persona.
- Autoritat com a servei.
- Escoltar els batecs del nostre món.
- Ser humanes, viure juntes.

El Pare Adrian SJ, també va compartir amb nosaltres el tema “un tresor que s’ha de desenterrar” que engloba:

- a) La pastoral vocacional
- b) Quatre trets significatius en una societat post cristiana de benestar, que ansia felicitat, i plural.
- c) Alguns aspectes de la nostra vida que s’han de cuidar.
- d) Nou propostes pràctiques.
- e) I una desena, només en Ell posem la nostra esperança. Que fou desenvolupar clara i professionalment.

L’equip de carisma format ara per les Gnes. Gloria, Inés, Maria Núria Cuéllar i Maria Àngels Fíguls, van explicar la Història de la Congregació des del seu naixement, creixement i expansió fins els nostres dies, a través d’una carta que el Pare Coll des del cel escriu a la Congregació.

En un moment del relat històric fa referència a les formadores i ens diu: “ no hi ha dubte estimades

formadores que sabreu transmetre a la saba nova de l’Anunciata tots els valors i riqueses que visqueren les nostres germanes i que al fer-ho vosaltres mateixes redescobrireu motius per l’esperança en els temps que us toca viure”.

En la carta, el Pare Coll va descrivint la història de la Congregació en la que va desgranant la vida i missió de les germanes amb una seqüència lògica, històrica i

que va actualitzant dia a dia la nostra vida i missió amb tanta precisió i delicadesa que et fa sentir implicada i essent-ne part i membre de la Congregació; en altres paraules, sents i vius amb goig la pertinença al cor del Pare Coll, L'Anunciata la seva obra. L'Anunciata és obra de Déu.

També vam tenir la il·luminació professional en l'aspecte de la Psicologia elemental important en la formació sobre tot en aquests temps. Per això la Gna. Inés havia convidat a la psicòloga Almudena Olivares Prat, laica dominica, que treballa a temps complet a la CONFER de Madrid com psicoterapeuta que ens va ajudar a aprofundir en els processos de formació i dificultats en els processos d'acompanyament en el que ens diu que l'acompanyament no és un fet aïllat, sinó que s'estén fins la comunitat, provincial i congregacional i desenvolupà molts aspectes de gran importància en la missió formativa.

La Gna. Ana Maria Penadés, amb un gran interès ens contagiava la seva passió per la Pastoral Juvenil Vocacional. Va començar amb la frase: "que bé que s'està aquí Senyor, no hi ha cap més lloc millor que aquí". Les nostres comunitats han de ser centres de Pastoral Juvenil Vocacional, ACG 2012. Apostant clarament per la pastoral i ens feia aquesta pregunta: com es prioritza la pastoral juvenil vocacional en les comunitats?. Després va desenvolupar sàviament tres punts de reflexió.

1. La formadora és la primera agent de la pastoral juvenil vocacional.
2. Fer relat i quina responsabilitat tenim al fer relat.
3. Parlar de la pastoral vocacional, que desenvolupà molt clarament i amb molta profunditat.

De veritat que fa falta temps i espai per compartir tanta riquesa rebuda i així contagiar-ho a tota la Província per tal que juntes puguem dir com els deixebles d'Emaús: Hi ha entusiasme en les nostres comunitats pel nostre seguiment de Crist? Els nostres cors s'abrusen quan Jesús ens està parlant de la Paraula?

La formadora ens deia és testimoni vocacional, dóna testimoni de la seva vida consagrada és comunicadora però no xerraire, és una persona íntegra però no impecable, és una persona amb experiència però no visionària, és una persona pública però no exhibicionista, és una persona sòlida, però no solitària, és una persona fecunda, comunicadora de vida, té recursos per la formació però no és estèril, podem dir que la formadora és testimoni vocacional.

Correspon a la formadora l'acompanyament vocacional espiritual i no es pot descarregar d'aquesta responsabilitat.

L'acompanyament exigeix: presència, proximitat, temps per escoltar i compartir.

El carisma es desenvolupa, es comunica, ha de contagiar als altres, sinó mor.

La comunitat formativa ha de ser un centre vocacional que atrau a la joventut. Quin ambient es respira en la meua comunitat, és convocant o sufocant de vocacions?

La comunitat vocacional proclama que té sentit escollir la vida consagrada perquè:

- Consagrada és la persona que segueix Jesús com el Senyor de la vida.
- La vida consagrada facilita la relació comunitària.
- És un espai ecològic en el que totes poden parlar, és dipòsit d'energia i amor, generositat i donació desinteressada.
- És universal, missionera i profeta, lliure, gratuïta i alliberadora i s'ha de proclamar.
- Canvia la vida en direcció a la Vida.
- Pots apostar per Déu i jugar-t'ho tot per Ell lliurament.
- És una elecció original, arriscada, aventurera, basada en la confiança en l'Altre=Déu.

També la Gna. Maria Victoria, ecònoma general, ens compartí amb una gran delicadesa, un element important, el de formar les joves en l'aspecte de la

economia. Ens deia que l'ànima de l'economia ha de passar pel nostre cor per ajudar que les germanes surtin lleugeres d'equipatge, alegres i molt identificades en els aspectes de la vida religiosa com Dominica de l'Anunciata i ens va presentar tres qüestions que ella mateixa va desgranar amb claredat i amplitud.

On estem, ciutadana del món.

On estic, germana Dominica de l'Anunciata.

Com estic, en la meua relació amb l'economia en el marc de la meua consagració. Tot en relació amb el vot de pobresa i concloïa la seva reflexió amb aquestes paraules: "L'economia ha d'estar en mans d'una persona enamorada de la seva vida consagrada per tal que tingui en l'economia un servei net, transparent, professional, lliure, etc. Fidelitat a l'Evangeli i al carisma.

I per tancar amb un colofó d'or, no podia faltar la reflexió fraternal i il·luminadora de la nostra estimada Gna. Maria Natividad priora general.

Començava la reflexió amb un preciós power sobre Vivaldi per portar-nos a contemplar la bellesa de l'espiritualitat encarnada, sabent que la bellesa desperta la vida espiritual i que el Pare Coll ja ho expressava en el projecte de Constitució #6 . que les cases de formació són el punt més

important de la Congregació i en les NL # 160 diuen que tota la formació de les germanes ha d'estar unificada per una profunda vida espiritual, ens recomanava que el ministeri de la formadora es podia anomenar el ministeri de la integració de la vida espiritual que és el camí de la caritat i de la caritat vers Déu. Tota la nostra vida, deia està interconnectada per dins i és l'Esperit Sant el que fa la formació. La formadora és la persona més directa per realitzar aquesta integració.

Ens parlava també, d'intel·ligències múltiples, que són les capacitats en potència que les persones tenim i que hem de desenvolupar per tal que serveixin a la persona i a la comunitat; entre elles està la intel·ligència espiritual. Què és la intel·ligència espiritual? És l'arrel de la vida espiritual, recerca, anhel de sentit, inquietud, camí vers el que és desconegut, auto-transcendència del ser humà al sentit del que és sagrat, als comportaments virtuoses que són exclusivament humans com el perdó, l'agraïment, la humilitat, la comprensió.

Ens parlava també de les facultats i béns que la intel·ligència espiritual ens proporciona i els deterioraments que es produeixen quan aquesta no es conrea o no s'exercita, i ens urgeix a nosaltres formadores, a ser les responsables directes de formar aquesta intel·ligència espiritual en les formandes.

Ahora ens qüestionava, com està la meua vida espiritual? La interioritat del silenci a on em porta? A trobar-me amb Ell o a viure còmodament sense cap connexió?

La formació espiritual, seguia emfatitzant, és camí del cor, una vida espiritual, és una vida viscuda des del centre. En el centre es troba el nostre jo, amb el jo sóc, amb el Tu, amb el Pare i amb l'Esperit Sant Mt. 4, 6. Benaurats els nets de cor perquè veuran Déu.

En mig del silenci, deia, el Verb s'encarnà. La Vida espiritual és una vida viscuda des del centre. "Formem una comunitat de vida, edificada en Crist al servei del món. NL 5.

En el centre ens fem conscients que "en Déu vivim, ens movem i som".

La disciplina de la pregària és l'esforç deliberat, concentrat i regular destinat a crear espais per viure el nostre centre.

Per concloure el seu compartir la Gna. Maria Natividad priora general, ens feu una reflexió sobre el Rosari, escola de fe i pregària del poble de Déu i que ens capacita per anar seguint l'evolució de Maria, el desenvolupament de la seva vida. Amb fe i esperança podem anar experimentant totes les fases del misteri de Crist. S'entén perquè quan el Pare Coll va quedar cec deia: "el Rosari és el meu llibre i el meu tot" perquè resumeix tot l'Evangeli.

L'oració final del seu compartir fou resar el Rosari d'una manera creativa.

També esposaren les seves experiències les Províncies de Santa Rosa de Lima i Santa Caterina de Siena.

Les Gnes. Formadores de la Província Sant Ramon de Penyafort vam presentar el tema de l'orientació de gènere centrat en les realitats de les dones particularment a les Filipines. Mitjançant la presentació de la història de la creació del llibre del Gènesis, vam citar les diferències entre homes i dones i la seva igualtat en drets humans i dignitat.

Amb això es presenta les diferents realitats de les joves candidates a la vida religiosa, amb algunes preguntes que serveixen de guia per les germanes per copsar les distintes realitats i com se les està tractant.

Amb estimació presentem aquest resum a totes les germanes de la Província.

Les germanes participants: Marta Alicia, Joyce y Cristine, de les comunitats de Calamba, Cubao y Hi Chi Minh

PROVINCIA SANT RAMON DE PENYAFORT

Formació permanent - Desembre 2016

Encara teníem el cor caldejat per la força del Misteri de Déu fet Carn, viscut en comunitat, quan haguérem de viatjar, sortir de nosaltres mateixes per obrir-nos a una comunitat més ample i conèixer les fonts d'aquest valor comunitari que ens caracteritza.

L'alegria de retrobar-nos amb les germanes, arribades de les diferents comunitats de la Província, fou gran; una bona ocasió per expressar la fraternitat, l'acollida i l'interès de les unes per les altres.

Ens acompanyà tots els dies, la Gna. Assumpció Mitjans, Vicària General, enviada per la Priora general per fer visible els llaços d'afecte i pertinença congregacionals. Les germanes del Consell provincial ho tenien tot previst, fins els detalls més insignificants i, un cop situades, passàrem ràpidament a entrar en el tema de formació pel que havíem estat convocades.

El Treball Congregacional d'aquest any 2016 ens havia endinsat en el coneixement i valoració d'una dotzena de Sants i Santes de l'Orde Dominicana, i la posada en comú s'havia programat per aquests dies.

L'estudi requeria ser complementat amb el tema central d'aquests dies de Formació Permanent. Anar a les fonts, a les arrels on St. Domènec es trobà satisfet i íntimament identificat per orientar i fonamentar el projecte de predicació, que donés resposta als signes dels temps i a les necessitats de l'Església. També aquest

fonament fou la vida i doctrina del Nostre Pare St. Agustí, recollida breument en la coneguda Regla de St. Agustí.

Mossèn Joan Torra Bitlloch, sacerdot de la diòcesi de Vic, gran coneixedor i estudiós de la Sagrada Escripura i gran enamorat de St. Agustí, manifestà la seva satisfacció d'acompanyar-nos en aquesta reflexió. No centrà el tema en la regla de St. Agustí, pròpiament dita, sinó que començà fent la presentació de l'home i el sant, ressaltant la seva honradesa, la humilitat i la recerca incansable de la Veritat.

Es basà en la vida de St. Agustí escrita por Posidio. L'autor diu que el nostre Sant és el primer personatge modern i que la seva obra és important perquè tracta de la seva experiència. És un geni que no sap viure sol, va d'aquí cap allà, estudia, té un fill molt intel·ligent, però confessa que no es feliç, que no troba el sentit de la vida. Sempre busca honradament; troba el llibre de la Saviesa i pensa que en algun lloc hi ha d'haver la Veritat que li ha de donar la felicitat. No pot entrar en la Paraula de Déu pel seu orgull. Necessita que algú li expliqui i deixa que siguin els maniqueus els qui l'ajudin, però ben aviat comprèn que, segons ells, el principi del bé està empresonat.

També demanà ajuda als savis i no el van convèncer. Va a Roma i després a Milà on trobà el bisbe Ambrosi, que fou qui el guanyar en dir-li que en les Escriptures val més el que volen dir que la forma. Entra en un grup de pensadors i se li obre una nova perspectiva.

Però la inquietud el segueix acompanyant, és un mar de dubtes. Com saber el que és veritable? Com conèixer? Li donen el llibre de St. Antoni, escrit per St. Atanasi i l'impressiona la seva pobresa i continència radical. Escoltà una veu: "agafa i llegeix" i es trobà amb la carta als Romans "revesteix-te de Crist". Aquest fou el punt decisiu; s'inclina per aquesta radicalitat, vol ser com l'Antoni i es decideix pel Crist dels catòlics. De la mà d'Ambrosi comprengué la fe de la seva mare que es fiava del dogma però no el podia explicar; ell volia la raó per poder explicar el dogma i arriba a comprendre als 35 anys que les dues coses són necessàries "mirar la fe amb els ulls de la raó i la raó amb els ulls de la fe".

"Pensar, veure, dir i que arribi al cor" compendi per explicar la Trinitat. Agustí s'adona que l'Església li ofereix tot això. Ell s'havia cansat de buscar la felicitat a fora

i Déu era dins. Camí d'interioritat agustiniana, respecte extraordinari a la llibertat. És inclusiva, no és un procés individual, necessita la força de l'Esperit Sant.

La Paraula de Déu és el criteri d'acció pastoral que necessita Agustí. S'evangelitza no tan sols amb la paraula sinó amb la vida; la vida en el monestir està al servei de la pastoral. Per Agustí era impensable poder dur a terme la seva grandiosa tasca pastoral sense la vivència amb els servents de Déu en el monestir. Reunir-se en comunitat, on la Paraula n'és el centre, ens porta al Sagrament i d'aquí a la caritat. Per entrar al monestir posa les condicions que ell mateix viu amb radicalitat: exigeix pobresa, tot en comú, estudi, diàleg, oració, seguir el procés. Un cop preparada aquesta comunitat, amb l'estudi de la paraula feta vida, podrà fer la missió. De tot això se'n desprèn la norma de vida dins del monestir de Tagaste i que, a través dels temps, ha arribat a nosaltres gràcies a l'elecció de St. Domènec, i la coneixem per **"Regla de St. Agustí"**.

La litúrgia d'aquests dies estava molt ben preparada, fou el fil conductor que ens ajudà a celebrar el sentit que l'Església dóna a aquests dies en posar, després del Naixement, la mort del màrtir St. Esteve, l'anunci de l'Evangelista St. Joan i la mort dels Sants Innocents. Una mateixa llum manifestada a Betlem és la que brilla en la Pasqua de Resurrecció. En pocs dies contemplarem la totalitat del gran Misteri de la Redempció.

I al costat de Jesús hi havia Maria. En l'oració mariana "Viatgem amb Maria". Oració àgil i profunda, ens ajudà a viatjar amb la mare de Jesús, veient l'angoixa de la vida i fent-nos ressò de les situacions del món actual. Maria, model de resposta amant i

generosa “faci's en mi segons la teva Paraula”, visqué els signes dels temps amb una gran confiança a la voluntat del Pare.

La posada en comú dels sants en els que hem aprofundit durant l'any 2016, a proposta del Consell general (Estudi congregacional), estigué francament bé; fou preparada prèviament, assignant un dels sants estudiats a dues o tres comunitats.

El resultat fou molt bo, les presentacions es van repartir al llarg dels tres dies i, amb un resultat molt àgil, es féu evident la molta creativitat dels grups i l'enginy d'algunes comunitats d'aportar el fons i de fer-se ajudar per la forma. Fou enriquidora, ja que es va gaudir repassant el que s'havia estudiat i féu reflexionar sobre el compromís que cadascun d'ells aporta al nostre temps.

La Gna. Mª Isabel Andrés, Priora provincial, finalitzà la posada en comú agraint l'assistència de les germanes, unes 94, la viva participació, original i de gran valor de totes les comunitats. Després de donar les darreres informacions de les cases i de la formació inicial, ens comunicà les dates del proper Capítol provincial. Per la seva preparació va repartir el treball pre-capítol i explicà la metodologia a seguir a fi que totes hi puguem participar; un últim apartat demanarà respostes que serviran de propostes al Capítol. Les altres conselleres informaren sobre el referent a les seves respectives tasques: estat actual de les obres a càrrec de la Província, sobre la crònica, properes trobades de pastoral i la clausura del Congrés OP a Roma.

Finalment, la Gna. Assumpció Mitjans posà el fermall d'or a la trobada. En nom de la Priora general Gna. Mª Natividad Martínez, i Consell, ens transmité la seva felicitació, les seves salutacions i els millors desitjos per al 2017; i, després d'algunes informacions a nivell general i de la ONG "Fundació Anunciata Solidària", ens presentà el darrer Estudi congregacional del sexenni aconsellant fer-lo un cop acabat el treball del Capítol provincial.

Després del dinar, donàrem les gràcies als cuiners i a la comunitat pels nombrosos detalls rebuts; els comiats es precipitaren i contents emprenguérem el camí de retorn a les nostres respectives cases, introduint en cada maleta FORMACIÓ, AGRAÏMENT, GOIG, FRATERNITAT I PAU.

Gna. Argelina Álvarez. Vic, del 27 al 29 de desembre de 2016

Grup Formació Permanent. Nadal 2016

INFORMACIÓ

D'ORIENTE... A OCCIDENT...

La cultura i el coneixement de la realitat també forma part de la formació; així ho creiem, i amb aquests temes hem començat la nostra trobada formativa del desembre 2016 – gener 2017.

El dia 28 de desembre, de bon matí, a les set hores, arribaren a Calamba les germanes de Cubao. Després d'esmorzar, les 26 germanes, ben lleugeres, sortírem en una furgoneta i un jeep cap a la província de Batangas.

El primer destí fou la visita a la ciutat de Taal, nom degut a un proper volcà que curiosament es diu que està dintre d'un llac i, aquesta peculiaritat, el converteix en un dels llocs de gran interès turístic del país.

La Gna. Mary Ann havia connectat prèviament amb l'oficina de turisme i, en arribar a la ciutat, diverses persones, molt amablement, ens explicaren els principals monuments.

La Basílica menor de San Martí de Tours, d'origens del 1575, que es va destruir per l'erupció del volcà i per terratrèmols, fou reconstruïda pels Pares Agustins el 1755 i l'actual, malmesa posteriorment, és del 1865.

Té la particularitat de ser l'església més gran de l'Àsia (96 x 45 metres) i la seva façana s'assembla a la Basílica de Sant Pere del Vaticà amb les seves columnes jòniques.

Visitarem també el Santuari de la Mare de Déu de Caysasay. La imatge, molt petita (20,3 cm.), representa a la Immaculada Concepció i es creu que és una de les més antigues del país. Segons la tradició fou trobada el 1603 per un pescador nomenat Juan Maningcad quan llençava les xarxes al riu Pansipit.

Els miracles i les curacions rebudes, des del primer moment, pels seguidors i devots per mitjà de la intercessió de la Verge de Caysasay continuen en l'actualitat.

La imatge fou coronada canònicament el 1954 i més tard se li donà el títol de la "Reina de la Archidiòcesis de Lipa". La festa de Nuestra Señora de Caysasay se celebra el dia 8 de desembre.

Finalment visitarem la casa-museu de Marcela Mariño de Argoncillo. És una dona de renom en la història de Filipines per ser la que confeccionà la primera i oficial bandera de Filipines.

Marcela era la filla d'una família rica en la seva ciutat natal de Taal. Estudià a Santa Catalina de Manila on aprengué música i treballs femenins. A l'edat de 30 anys, casada amb l'advocat i jurista Don Felipe Argoncillo, van tenir sis fills. El seu matrimoni fou rellevant en la història de Filipines.

Quan va esclatar la revolució filipina el seu marit s'exilià a Hong Kong i amb ell, Marcela i la resta de la família. Allà, el general Emilio Aguinaldo li demanà que confeccionés la bandera que representés al seu país. Marcela, la seva filla gran i una amiga van cosir manualment una bandera,

d'acord amb el disseny del general Aguinaldo, la que més tard es transformà en la bandera oficial de Filipines. Poguèrem veure també el significat dels seus colors i els símbols que representava.

Totes quedàrem contentes de saber quelcom més d'aquest país i així poder-lo estimar millor, ja que "el que es coneix s'estima més".

Com es pot suposar, tot això ens omplí el matí.

A la tarda, després del dinar, ens dirigírem a "Monte María", Mare de tota l'Àsia, només és un projecte en desenvolupament. Serà un monument d'acer inoxidable de 63 m. d'alçada amb un podi de 25 m. L'estàtua es podrà veure des de tots els vaixells que arriben a Filipines.

És en un altiplà des d'on es domina el verd paisatge i l'entrada a la Bahia de Batangas on gairebé entren tots els vaixells procedents del sud de Filipines, i els vaixells internacionals que entren pel Mar de Xina, amb la finalitat d'utilitzar el port internacional de Batangas.

Ja de tornada, després d'assistir a l'Eucaristia a la ciutat de Batangas, ens dirigírem a Calamba, on resàrem juntes la pregària de Vespres i, després del sopar, tornàrem a Cubao.

Els dies 29 i 30 es féu el treball programat. Tractant-se d'uns dies tranquils semblà oportú fer l'estudi del Treball precapítular de la Província. La Gna. Mariela ja l'havia traduït a l'anglès a fi d'ajudar a les més joves a entendre'l millor.

L'exposà la Gna. Sagrario i a continuació seguírem la metodologia de costum, consistia en treball personal, per comunitats i noviciat i l'exposició de les conclusions en assemblea.

Fou un bon treball, seriós i profund, amb el desig de buscar el millor per la Província i, sobretot, buscant la voluntat de Déu. La Gna. Sagrario farà la síntesi i l'enviarà a la secretaria provincial.

El 31 es féu el recés de fi d'any. Tot el dia tinguérem l'exposició del Santíssim Sagrament, acompanyat per les germanes que per torns fèiem la nostra vetlla, fins les 21,30 hores.

Les novícies, guiades per la seva formadora, tenien preparada una bonica i profunda oració de fi d'any, on poguérem agrair i demanar perdó per l'any que s'acabava i també presentar al Senyor els nostres bons desitjos de cara al nou any.

A prop de la mitjanit, tot al voltant i també en el nostre pati, es dispararen coets i traques per rebre el 2017 i, a la vegada, per esquivar els mals esperits..., amb un sopar un xic especial on no hi podia faltar el raïm per rebre l'any 2017.

El dia 2 es feren les reunions, ja que s'havia d'aprofitar la presència de totes les germanes, així com la de les dues germanes temporals de la comunitat de Vietnam, Maria Thu i La, que residiran a Cubao per fer la preparació a la professió perpètua.

Les germanes de vots temporals per una banda, i les de vots perpetus per l'altra, havien de tractar diversos assumptes, doncs el 2017, si Déu vol, serà ple d'esdeveniments positius per a nosaltres: Capítol provincial, entrada al noviciat, primeres professions, professions perpètues, visita canònica de la Priora general i, com no..., l'any de la FIDELITAT en honor de les nostres Gnes. Beates Màrtirs... Que el Senyor ens concedeixi viure'ls en plenitud.

Ja sabeu una mica més del nostre quefer de cada dia. Sempre amb fraternal record des de l'orient llunyà, però molt proper en la pertinència i comunió.

Gener de 2017

Gna. Rolindes González. Calamba City (Filipines)

TALLER MISSIONER DE Cerdanyola

Durant el curso 2016-17, hem reprès les activitats dels Tallers Missioners.

Durant el primer trimestre, a part dels treballs realitzats per nosaltres, hem rebut aportacions de persones amigues i col·laboradors: Mercedes de Cadiz, Maria Teresa del Temple (Osca) i Rosario de l'Hospitalet del Llobregat (Barcelona).

Els dies 19 i 20 de desembre va tenir lloc la primera venda, en la qual vam recollir 300 euros.

Passat el període de vacances de Nadal hem reprès els treballs. Tenim prevista, com a mínim, fer una altra venda al mes de maig.

Taller Missioner Cerdanyola del Vallès

L'ÀNGEL I ELS 3 REIS MAGS

EL NOSTRE TALLER CREIX I CREIX,
PERÒ NO TAN SOLS EN COL.LABORADORES/RS,
SINÒ TAMBÉ EN IL.LUSIONS.

AQUEST ANY DE LES MANS D'UN ÀNGEL,
UNS REIS MAGS ENS HAN VISITAT
I D'UNA TOMBOLA

HEM POGUT GAUDIR, PETITS I GRANS.

PER 1 EURO UNA PILOTETA,

QUE PEL CAPARRÓ DEL REI

ENTRÀ I AL SORTIR,

UN REGAL S'EMPORTÀ,

TANT EL PETIT COM EL GRAN.

DE TOT AIXÒ EL PROFIT QUE EN TREUREM,

SERÀ UN SOMRIURE DEL MÉS INDEFENS

Taller Missioner

Sant Andreu

INTRODUCCIÓ

En la pàgina Web de l'Orde (www.dominicos.org) s'explica detalladament d'on sorgeix la idea de celebrar un Congrés per a commemorar els 800 anys de la confirmació de l'Orde. Són varis els Capítols generals que tracten el tema i és en el Capítol general de Trogir, en 2013, on es concretitzà definitivament la idea i es marca la seva celebració entre les dues dates properes a l'aprovació de l'Orde de "predicadors", Butlla del 22 de desembre de 1216 del Papa Honorio III i la Butlla del 21 de gener de 1217 en què es designa a l'Orde formalment com "una orde de Predicadors".

S'inicia la celebració de l'Any Jubilar el dia 7 de novembre de 2015, continuant amb una sèrie d'activitats al llarg de tot l'any 2016 i conclou el gener de 2017, amb la celebració d'un Congrés que reuneix a Roma a representants de tota la Família Dominicana (frares, monges, religioses de vida apostòlica, fraternitats sacerdotals i laiques, moviment juvenil dominicà,...). Una trobada que vol agrair els 800 anys de vida i ser, al mateix temps, un impuls per continuar amb nova força la tasca-missió iniciada pel nostre pare Sant Domènec i continuada per tants germans i germanes que ens han precedit.

Segons s'expressa en la pàgina Web anteriorment enunciada, el principal objectiu que es pretenia en aquest Congrés és definir quina és la contribució de la predicació a la missió de l'Església, i de la mateixa Orde, en un futur immediat. Aquesta reflexió es desglossava en una sèrie d'objectius, tots ells orientats a aprofundir en el lema ENVIATS A PREDICAR L'EVANGELI.

Es comparteixen experiències de predicació en contextos molt diversos en els que l'Orde hi és avui present i s'anima a continuar essent Llum i Sal en els entorns en els que se'ns envia per tal de ser portadores de la Bona Notícia de l'Evangeli.

A continuació faig referència a alguns aspectes del desenvolupament de les jornades que tingué la sort de viure. Per una millor informació us recomano consultar la pàgina Web de l'Orde.

CONGRÉS PER A LA MISSIÓ

La trobada es féu a Roma, a les dependències de "l'Angelicum". Els congressistes es distribuïren entre hotels i diverses residències; les Dominiques de l'Anunciata que hi participàvem ens allotjàrem a la nostra comunitat "Villa Annunziata".

DESENVOLUPAMENT DEL CONGRÉS

17 de gener de 2017

Les persones que no residíem en hotels rebérem la nostra acreditació el mateix dia 17, després de dinar. A les sis de la tarda, un cop acreditats els participants, s'inicià formalment la trobada desenvolupant-se el programa segons l'ordre previst per aquesta jornada d'apertura del Congrés. A continuació enumero les intervencions principals i ressaltó alguna idea del ric contingut de cada activitat i ponència.

Projecció del documental "*Esplendor de la Palabra*", sobre la missió dels dominics, elaborat pel centre francès de Radio TV, seguit de l'Himne del Jubileu, *Alabar, bendecir, predicar*, interpretat per un grup de nens i nenes de l'Institut Santo Domingo de Roma.

EN LES INTERVENCIONS PARTICIPAREN:

Fr. Carlos Azpiroz, bisbe i ex mestre de l'Orde, amb la ponència: "Nou anys... un destí", amb la que ens féu retrocedir en el temps i ens recordà que el Jubileu començà l'any 2006 a Fanjeaux, celebrant el vuitè centenari de la primera comunitat de germanes creada per Sant Domènec de Guzmán. Amb aquesta nova celebració, aprenent del passat, posem la nostra mirada en el futur, amb un nou

moviment de vida obert a noves formes de missió.

Dominik Duka OP. El cardenal arquebisbe de Praga fou el designat per dirigir la pregària d'apertura en la que féu memòria dels sants dominics; ressaltà també la vinculació entre amor i llibertat.

Fray Bruno Cadoré, mestre de l'Orde de Predicadors, fou l'encarregat de l'apertura oficial del Congrés. Animà a proclamar la Bona Notícia del Regne de Déu. Definí el Congrés com un compromís en el que s'impliquen totes les branques de l'Orde a fi de buscar pistes per al futur de la missió, interrogant-nos

com actualitzar la proclamació del Regne de Déu en les diferents cultures, sentint també el goig de ser enviats a predicar amb tota la riquesa de la diversitat de l'Orde.

Fr. Mauro Jöhri, General dels Caputxins i President de la Unió de Superiores Generals, fou l'invitat per la conferència inaugural, en la que ens recordà, entre altres coses, que avui els catòlics som cridats a testimoniar la gratitud i l'alegria del do meravellós de la vida, de ser cristià, de proposar l'Evangeli junts, en fraternitat.

18 de Gener de 2017

El tema del dia era **EVANGELI i HUMANITAT**

(Justícia, pau i tenir cura de la terra, Drets Humans, Migrants, Pobles Originaris...)

Fr. Carlos Mendoza Álvarez, de Mèxic, inicià la reflexió de la jornada fent un anàlisi de la realitat actual: el fracàs del somni de la raó instrumental, de la modernitat, que des d'un principi es construí sobre una minoria i prescindint de Déu com referent transcendental. Però hi ha signes d'esperança amb actuacions de minories que es revelen davant d'aquesta situació. Fray Carlos manifestà que, enmig d'aquesta dura realitat, el *carisma de la predicació ens ha d'impulsar a seguir parlant amb Déu i de Déu en un món violent des de dos polos que són imprescindibles: des de la mística de la compassió i des de l'esperit de profecia que ens posa en estat d'alerta i és anunci joïós d'una promesa realitzada.*

La segona intervenció fou a càrrec de la germana **Teresa Hieslmayr**, dominica d'Austria que treballa amb joves refugiats.

En la seva reflexió titulada: "La humanitat és el nostre Evangeli i el nostre Evangeli és la humanitat" la germana afirmava que cada ésser humà pot ser un Evangeli per a cada un de nosaltres i que una de les nostres tasques és facilitar als altres que puguin trobar-se amb l'Evangeli. *Així mateix, el nostre Evangeli és la humanitat quan acceptem els nostres límits, actuem amb generositat i paciència, practiquem el perdó, ... perquè en aquesta humanitat, en aquest entorn concret es pot fer realitat el missatge del Regne de DÉU.*

Va exposar també la seva experiència de treball amb els joves refugiats i ha afirmat que tot i que la població, generalment, els percep com una amenaça, per a ella són "un torrent" de salvació, i va fer al·lusió a diverses cites bíbliques.

A la tarda va intervenir **Gioachino Campese**, que va parlar de la realitat de la migració, com a element que forma part de l'ADN de l'ésser humà que des de sempre s'ha vist obligat a moure's, a sortir de casa seva. Va fer al·lusió a relats bíblics en què el Poble de Déu surt de la seva terra, de casa, i es llança a l'aventura de la terra promesa. L'estranger que és considerat com un perill, i per tant rebutjat, des de la visió de la fe passa a ser considerat com una cosa positiva i convida a ser acollidors amb els qui venen de fora.

En la nostra societat segueix donant-se la postura del rebuig, en moltes persones que es tanquen a l'acollida, i d'altra banda també hi ha moltes persones obertes a l'acollida i a la col·laboració. Uns dels interrogants és si aquesta realitat troba espai en la predicació, al mateix temps que es va preguntar com predicar en aquesta realitat a vegades de confrontació.

La **Gna. Marcela Soto Ahumada**, de Bolívia, ens va ajudar a reflexionar en la cura de la creació i en la realitat de la dona en els països de Llatinoamèrica. Davant l'espoli d'algunes zones, en què uns pocs s'apropien del que necessiten molts, empobrint a la població, és imprescindible que la predicació es faci ressò del patiment dels més febles i denunciï amb veu forta aquestes injustícies, tal com va fer Montesinos i la seva comunitat fa més de cinc segles, perquè l'espoli i l'oblit dels drets humans continua, també avui. L'Evangeli s'ha de fer present on mor la veritat i on mor la vida.

Fr. Emmanuel Ntakarutimana, dominic de Burundi, des de la seva pròpia experiència va parlar de les dificultats que existeixen per curar les ferides, produïdes pels greus conflictes viscuts a Rwanda Burundi. Violència que ha provocat desconfiança i traumes profunds en zones extenses i en les persones que els han patit.

L'actuació del predicador a vegades és complexa. L'exigència de justícia ha d'anar acompanyada de la misericòrdia per poder curar les múltiples ferides patides per la població. Els dominics i dominiques hem de fer nostres les ferides dels altres per poder ajudar a assumir i superar aquests traumes personals i col·lectius.

19 gener de 2017

Tema “Predicar” i el subtítol “Trobada” centrada en el diàleg interreligiós, Unitat dels cristians, Diàleg Ciència-fe, Educació i Evangelització, escolta i món digital.

La Gna. Mary Catherine Hilkert, dels Estats Units, va obrir la jornada amb una intervenció sobre la predicació com a trobada. Va partir del fragment de l'Evangelí sobre els deixebles d'Emaús afirmant que cada trobada, especialment la trobada amb Crist, comença escoltant l'altre, per conèixer el més profund del cor de l'ésser humà i donar una resposta de esperança, que curi. La trobada amb Crist ha de provocar en nosaltres una transformació personal, que ens porti a la conversió i a la missió, donant testimoni amb la nostra vida de l'alegria esperançada que hem experimentat. La predicació ha d'estar recolzada pel testimoni personal.

Fr. Felícíssim Martínez va parlar sobre les conseqüències d'entendre la predicació com a trobada, va especificar les següents:

- Cal predicar amb tot l'ésser, perquè el cos és sagrament del silenci, de la paraula, dels sentiments, dels afectes, de la fe. Amb la nostra predicació cal salvar el cos.
- Importància de la paraula que, a través d'ella, la predicació es converteix en la trobada, evitant les paraules buides, sense contingut, ofensives.
- Importància del missatge evangèlic que s'ha de presentar com a missatge de sentit.
- Importància de la trobada a la predicació asimètrica, una predicació des de la humilitat, perquè el que escolta és més important que el que predica.

Fr. Jean Jacques Perennes.

Va fer un breu repàs històric de la presència dels dominics a l'Iran i al Caire des del segle XIII, on s'esforçaren per aprendre les llengües i conèixer les cultures buscant el diàleg amb els musulmans. Partint de la seva pròpia experiència vivint amb musulmans, va reconèixer la

importància de la convivència amb persones d'altres religions per descobrir que l'altre no és una amenaça, sinó un desafiament i font d'alegria. Tot això no ens féu oblidar el sofriment que alguns grups de cristians estan patint per actuacions o atacs de determinats grups de musulmans radicals. Fr. Jean Jacques va finalitzar la seva intervenció fent una crida al diàleg, tot i ser conscient de les dificultats que de vegades es presenten.

El Sr. Claudio Carvalhaes, protestant del Brasil, prenent com a referent la trobada amb la samaritana, va explicar com es pot entendre el diàleg interreligiós. El que propicia la trobada i el diàleg entre Jesús i la samaritana, pertanyents a grups religiosos contraris, és una necessitat

personal: la set. El diàleg amb els que són diferents és possible si comencem a parlar des del dolor, des de la nostra vulnerabilitat en què tots, independentment de la nostra condició i de la nostra religió, som capaços de comprendre'ns perquè tots tenim set.

Va manifestar el seu agraïment per haver estat convidat a participar al Congrés, i sobretot va agrair la tasca intel·lectual i de defensa dels drets humans del dominics al Brasil.

La Sra. Natàlia Trouiller va parlar de les noves tecnologies especialment d'internet, que el va definir no només com un mitjà, sinó també com un nou lloc on podem trobar els joves, els podem conèixer i podem transmetre'ls el més preciós que tenim: Crist. Són nous espais de comunicació i de trobada personal al servei de l'evangelització. Segons la professora Natàlia les xarxes socials, Internet concretament, ens presenta una multitud de móns i cadascú es dirigeix a aquell que més li interessa, prescindint de molts altres aspectes que també s'ofereixen. Si s'analitzen les necessitats que les persones manifesten a través d'Internet es pot descobrir que la gent amb les xarxes socials el que pretén és la trobada amb els altres. L'esforç evangelitzador per aquest mitjà s'ha de dirigir a ajudar a aconseguir aquesta trobada que, al final, ha de ser personal perquè sigui veritablement valuós.

Dia 20 gener de 2017

Tema del dia ENVIATS mòdul SERVEI (Pastoral universitària, ministeri parroquial, apostolat en presons, apostolat de la salut...)

Finalitzada la pregària del matí, la primera ponència va ser la del **P. Gilles Routier**, que va fer un repàs a l'evolució del significat de la paraula missió, assenyalant com es va donar un canvi radical a partir del segle XVII, quan missió no s'entén ja com l'acció del que envia, sinó que s'entén com una tasca, la funció. La modernitat fa que el subjecte principal sigui el jo; abans el subjecte era el que enviava i després va ser l'enviat. Ens hem posat al centre com a origen de la iniciativa, i en realitat és Déu el subjecte que es commou pel sofriment del seu poble i envia els seus fills a la missió. Ens animava a sortir de nosaltres mateixos i preguntar-nos a què ens crida el Senyor. Ha destacat també que un capítol no és el que tria la missió de l'Orde ni de cap Congregació, és Déu que, escoltant els crits del seu poble, ens envia per testimoniar que Ell està amb ells a través de les nostres presències i de les nostres actuacions.

La següent ponència la va impartir la **Gna. Gemma Morató** que va ressaltar que estem en un món hiperconnectat, però l'autèntica comunicació, la relació personal, es fa cada vegada més difícil. La millor predicació és la que es fa amb la vida, amb l'exemple. Hi ha un llenguatge que tots entenen i és el de l'amor. Ens va animar que fóssim predicadors i predicadors de la paraula que porta a la comunió amb Déu i amb el germà, essent portadores d'esperança i d'amor.

El matí va tenir com a protagonista especial a la **Gna. Luma Khuder**, de l'Iraq, que ens va transmetre de forma emocionada, vivencial, però serena, de la feina

realitzada per les dominiques a l'Iraq, en un ambient de mort i violència; la seva marxa de Mossul i la seva ubicació en camps de refugiats acompanyant a les moltes persones que van haver de deixar la seva llar, molts d'ells pertanyents a les comunitats cristianes. Les germanes, davant de tant dolor, es van preguntar què faria Jesús si estigués en el seu lloc i no els va quedar cap dubte de què el Senyor seguiria acompanyant al seu poble sofrent. Enmig de la guerra, de les mancances, les inseguretats, pretenen ser davant del poble testimonis de fe i esperança i mantenir, en la mesura possible, la dignitat humana. Durant aquests anys en els camps de refugiats han organitzat guarderies i escoles intentant que els nens, almenys per unes hores, poguessin viure en un ambient de normalitat. Mantenen també les tradicions catòliques i han pogut formar fins i tot grups d'oració per mantenir viva la fe, enmig de tant sofriment i amb interrogants del perquè Déu ho permet. Abans de finalitzar la seva intervenció afirmà que continuarien la seva missió mentre hi hagués un cristià a Irak.

A la sessió de tarda el primer ponent va ser el Mestre de l'Ordre, **Fr. Bruno Cadoré**, parlant del servei en l'amor. Va afirmar que el servei en l'Orde no és una llista de coses o de paraules a fer. Entre altres afirmacions, ens va dir que el nostre servei ha de brollar de l'amor que sorgeix de la relació amb Déu, i de l'escolta de la seva Paraula, que ens compromet a posar-nos al servei del món, anant més enllà de les fronteres, geogràfiques i mentals, allà on la fe encara no ha arribat i l'església està per construir. Ens va animar a estar desperts perquè encara hi ha molta gent que no coneix l'Evangelí.

Va posar fi a les intervencions de la tarda la germana **Faustina Jimoh** de Nigèria qui ens va animar a fer creativa la nostra predicació, dinàmica, adaptant-nos als temps i a les necessitats de cada cultura, i també que permeti ajudar a altres a predicar, essent col·laboradors en l'església. Predicació esperançada i llançada a noves fronteres per donar a conèixer a Crist.

21 de gener de 2017

S'inicià la jornada, l'última del Congrés, amb la reunió en els grups dels tallers als que havíem assistit el dia anterior, intentant per mitjà de la pregària i la reflexió treure algunes conclusions o propostes de predicació per al futur. Des del meu

punt de vista, i en el grup que jo vaig participar, va ser una estona ben aprofitada.

Finalitzat el temps previst ens congregàrem de nou a l'aula Magna intervenint diverses persones, entre elles un laic dominic que va animar a portar la predicació més enllà de la trona, i una germana contemplativa que va destacar la importància de l'oració per a la predicació. Per la seva part, un dominic de Camerun urgia a seguir predicant, a ser més sensibles davant el sofriment humà, a predicar portant el rostre de Crist. Va intervenir també una germana dominica de vida apostòlica de Filipines, que va reconèixer que el Congrés li havia afermat en la idea que el foc de la predicació encara roman i la missió de l'Orde és universal. Les paraules del Mestre de l'Orde van tancar el Congrés reconeixent que ha estat un moment de gràcia per a tots, on dominics i dominiques han descobert que l'Orde és una casa comuna on conviuen en comunió diferents formes de viure el carisma de Sant Domènec. En destaco algunes de les seves idees:

- La unitat de totes les branques és el nostre enviament a predicar.
- La nostra predicació no s'ha de quedar en el homilètic, sinó que s'ha d'enriquir dels múltiples llenguatges dels nostres dies.
- La **fraternitat**, per la qual som testimonis de l'amistat de Déu amb la humanitat.
- La **trobada** amb els contemporanis per evangelitzar en nom de Jesús.
- Necessitat que la nostra vida sigui autenticitat i coherent perquè la nostra predicació pugui resultar creïble.

Abans de finalitzar el matí es van posar en comú les principals conclusions de les reflexions dels tallers. En destaco algunes d'elles:

- Establir entre nosaltres un diàleg viu entre predicació i teologia.
- Necessitem viure tenint en compte que el món i la nostra vocació i l'enviament estan constantment en plena evolució, res és definitiu.
- Hem de portar la nostra contribució de germans/es per construir una església en comunió.
- Necessitem despertar en nosaltres el desig de l'educació, del discerniment de vocacions i complementarietat de les vocacions.
- Diàleg entre la reflexió teològica i els llocs on l'humà és un desafiament.

- Tenir en compte el que han de ser les nostres prioritats en el pròxim futur: "els joves, el món digital, l'emigració, i sobretot estudiar i estudiar i estudiar per constituir comunitats i predicar".

ELS TALLERS AL LLARG DEL CONGRÈS

Part del matí dels dies 18, 19, 20 i 21 el dedicàrem a participar en grups més reduïts, en Tallers de reflexió sobre una sèrie de temes. A cada participant se'ns havia donat la possibilitat de triar-ne tres, tenint en compte la llengua: Espanyol, Anglès i Francès, a més de la temàtica.

El primer dia vaig participar en el Taller de Migracions, molt d'acord amb el tema tractat anteriorment per la ponència de la Gna. Teresa. Em va resultar interessant conèixer algunes experiències de treball amb emigrants i desplaçats en entorns propers a nosaltres.

El segon dia vaig participar en el de Mitjans, en el que vaig descobrir múltiples treballs de promoció humana i de predicació dels nostres Germans Dominics,

especialment a Amèrica del Sud i Centre Amèrica, a través de la ràdio; així com la importància d'aprofitar les noves tècniques de comunicació per fer-se present, en entorns de vegades de molt difícil accés, com és la selva de l'Amazònia, en zones rurals, o en ambients concrets de la joventut.

Els dos últims dies vaig assistir al taller d'Estudi i Predicació, on coincidírem un bon nombre de Dominiques de l'Anunciata.

En aquest taller va intervenir la Gna. Bàrbara Reid, dels Estats Units, que ens va parlar dels pilars dominicans,

afirmant que tots ells estaven lligats entre si. Va ressaltar especialment la recerca de la veritat en un món en què les notícies falses o falsejades estan a l'ordre del dia.

Ens va llançar una sèrie d'interrogants sobre com busquem la veritat, què estudiem per defensar la veritat,... L'estudi en la tradició dominicana està enfocat a la recerca de la veritat i la veritat també es revela en la relació amb els altres. La veritat no és una cosa estàtica sinó que es descobreix en la relació amb Déu, amb els germans i amb la creació. Construir relacions ha de figurar en el centre del nostre estudi.

ART I PREDICACIÓ

El Congrés també ha volgut deixar espai a la predicació a través de l'Art. El dia de la inauguració va intervenir una coral alemanya dirigida pel dominic Fr. Robert Mehlhart.

La segona jornada, després de dinar, un grup de teatre suís va representar "Dominikus", amb escenes diverses vinculades a la història de l'Orde.

El tercer dia el dominic Fr. Ardaud Blunat ens va delectar amb un concert de piano.

El quart dia va intervenir el cor Esemble ENÉERGEIA, de França, dirigida pel dominic Fr. Jean-Dominic Arbrell.

Finalment, el matí de la clausura Fr. Dominic White va dirigir un grup de dansa, d'Anglaterra, que a través de diverses al·legories va fer un homenatge a Sant Domènec.

Aquesta part del Congrés m'ha semblat molt creativa, rica en contingut i una manera de portar el missatge evangèlic a contextos i cultures diverses.

PELEGRINATGES

La pregària de la tarda es va organitzar amb la idea que fossin "Peregrinacions" a llocs vinculats amb l'Orde. Això va suposar alguns inconvenients perquè la majoria de nosaltres no coneixia Roma ni la distància de cada un d'aquests llocs en relació al "Angelicum", que és on es van desenvolupar totes les altres activitats; tot i així, superàrem les dificultats i cada dia ens férem presents al lloc indicat.

El dia 18 anàrem a la Basílica de Santa Sabina, on es va celebrar l'Eucaristia inicial del Congrés presidida pel Mestre de l'Orde; en la homilia animava a "ser predicadors de comunió, ser predicadors de la unitat en Déu".

El dia 19 estava previst anar a Santa Maria la Major, però no sé per quina causa, es va canviar per la Sinagoga de Roma. En aquest cas, encara que va ser interessant la visita, la pregària va ser molt breu i alguns quedàrem una mica desil·lusionats.

El dia 20 celebrarem les vespres a Santa Maria Soprano Minerva; aquí també poguérem resar davant la tomba de Santa Caterina de Siena i la del Beat Fra Angèlic.

**SANTA
CATERINA
DE
SIENA**

**BEAT FRA
ANGÈLICO**

El dia 21, Clausura del Congrés

A migdia, amb la benedicció del Maestro General de la Orden, fra Bruno Cadoré, se donaven per finalitzades les activitats en l' "Angelicum".

l'Eucaristia, presidida pel Papa Francisco, se celebrà a la Basílica de Sant Joan del Laterà, un lloc molt adequat, però la posició en la qual estava, i el lloc on era el Papa, no em va permetre gairebé veure'l, no obstant, és d'agrair la seva presència i les paraules breus, però substancials que ens dirigí: que siguem Llum i Sal en el nostre món.

Com a conclusió, manifesto el meu agraïment a totes les persones que durant aquests dies ens han compartit la seva vida, ens han enriquit amb les seves paraules i ens han animat a ser predicadors de l'amor de Déu en el lloc concret en què el Senyor ens ha situat. Un agraïment especial per a les Germanes de la comunitat de l'Anunciata de Roma que, amb els seus gestos, la seva amabilitat, la seva acollida i disponibilitat han estat per a mi durant aquests dies **PREDICACIÓ VIVENT**. Que el Senyor les segueixi protegint.

Gna. Virtudes Cruz

CAMÍ DE DISCERNIMENT DE LA MEVA VOCACIÓ

El temps passa molt ràpidament. Sembla que era ahir i ja ha passat més d'un any des que vaig començar l'aspirantat. Adonar-me d'això em fa mirar cap enrere i veure aquests mesos de la meva experiència.

Recordo el primer dia, estava, molt nerviosa i tímida. Em sentia com una nena en el primer dia de parvulari. Però al mateix temps era feliç perquè la germana m'havia rebut i em va fer una càlida benvinguda i això em va fer sentir a casa.

Haig de confessar que el començament fou molt difícil perquè tot era nou per a mi, sobre tot viure amb les germanes en la comunitat on m'era avorrit, trist i guardava silenci. No volia obrir-me a les persones noves amb qui vivia. Gràcies a Déu per l'atenció, ensenyament, guia de la meva formadora i les altres germanes, he pogut

superar-ho ràpidament. Vaig començar a caminar com un nen perit, obrint el meu cor per aprendre pas a pas.

Encara que no és fàcil la vida religiosa, aquesta experiència de viure amb les germanes m'ha donat una visió i una oportunitat d'aprendre moltes coses de la vida. M'ha ajudat a conèixer-me millor, acceptar les meves debilitats i estar oberta a les correccions. S'han obert als meus ulls a les diferències de les persones i m'ha ensenyat a aprendre a respectar la manera de ser de cada una. Ara en el postulantat no tinc cap companya. Pensava que seria molt trist, però estar sola m'ha fet integrar-me més a la comunitat de les germanes i em fa ser més feliç cada dia.

Els estudis sobre la vida cristiana i religiosa en la Sedes Sapientiae, un institut dels Dominics, la catequesi a la Parròquia del vicariat en el que pertanyem, m'han ajudat molt per saber més de Déu i a créixer la meva fe. La pregària personal i comunitària,

les classes sobre Sant Domènec i el Pare Coll també m'han donat una visió més profunda de la Congregació. I, jo pensava, la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata és una “bona terra” per la meva vocació? Imaginava la meva vocació com una llavor plantada per les mans de Déu en terra bona.

Ara estic molt contenta en el postulantat. Espero poder aprendre i créixer més cada dia en el coneixement de la Congregació. Més encara, que pugui créixer més en el coneixement de Déu i de mi mateixa per tal que així pugui estar segura de l'elecció de la meva vocació. Pregó a Déu i amb l'ajuda de la Mare de Déu, de Sant Domènec i del Pare Coll l'augment de vocacions a la Congregació. I que la seva missió s'estengui més en les diferents parts del món.

Nga (María), postulant

Comunitat Nuestra Señora del Rosario - Ho Chi Minh (Vietnam)

NGA al costat de la seva mare i del sacerdot que va celebrar l'Eucaristia el dia que ella va fer la seva entrada al postulantat. Estava també acompanyada del seu pare i de la seva germana, de les Gnes. de la comunitat de Ho Chi Minh i de les aspirants.

Vic, 25 de Febrer de 2017

POSADA EN COMÚ DEL TREBALL PRECAPITULAR

El 25 de febrer en reunírem a Vic un gran nombre de Gnes. de totes les comunitats de Catalunya i Balears per elaborar juntes la síntesi del Treball precapitular que, totes hem treballat, personal i comunitàriament, durant els mesos de gener i febrer.

Vam començar les activitats de la jornada a les 11'30 del matí amb una pregària sobre la Fidelitat, recordant a les nostres Gnes. Màrtirs, a Jesús testimoni fidel i a Maria Verge fidel.

Després s'organitzaren vuit grups amb Gnes. de diferents comunitats.

Cada grup havia de contestar dues o tres preguntes d'una de les fitxes dels 4 temes proposats. El Consell provincial ja tenia elaborada la síntesi de la fitxa V.

Aquesta activitat va durar fins les 13'30 hores i després d'un dinar ben fratern ens vam tornar a reunir a les 15'30 h per la posada en comú.

La secretària de cada un dels grups fou l'encarregada d'exposar a tota l'assemblea el resumen realitzat.

Els grups 1r i 5è van exposar la fitxa 1, sobre la FE.

Seguidament es va projectar en un power point una pregària reflexió prenent com a referència Sant Pau, icona de la FE.

Es va cantar la frase: *“Sé de qui m’he fiat”* i després en una diapositiva, es van anar destacant els trets d’aquest apòstol i com podem aplicar-los a la nostra vida..

Continuaren els grups 2n i 6è llegint la síntesi de la fitxa 2 sobre la VOCACIÓ – CONSAGRACIÓ.

I seguint el mateix esquema es va projectar la icona de Samuel, cantant la frase *“Parla Senyor, que el teu servent escolta”* i senyalant les actituds d’aquest profeta i com han de ser les nostres davant les crides que ens fa el Senyor a través de les diferents mediacions que ens poden venir.

Els grups 3r i 7è exposaren la fitxa sobre el CARISMA DOMINICÀ.

Per aquest tema, es va prendre la icona de Jesús de Natzaret que és qui crida i envia a la missió. La frase “Vés i predica” la vam meditar cantant la tornada “Aneu i proclameu, proclameu la salvació sigueu testimonis del meu

amor”. En la diapositiva de pregària reflexió es va iniciar com hem d'evangelitzar seguint l'exemple del Mestre: pobres, senzilles, pacificadores i donades al missatge de la Veritat fins donar la vida, si es necessari.

Els grups 4t i 8è expressaren la síntesi de la fitxa 4 sobre la MISERICÒRDIA.

La majoria de les comunitats coincidiren en posar d'icona el Pare Bo de la paràbola del Fill Pròdig. Repetírem el verset.: “*Misericordiosos como el Padre*” subratllant els trets de l'amor de Déu que ens crida a la llibertat, a oferir gratuïtament el perdó, la festa i la fraternitat.

La primera valoració que fem de la posada en comú de les quatre fitxes, pot qualificar-se com àgil, rica en aportacions i de continguts profunds.

Per iniciar el resum de la fitxa V, primerament es va projectar un vídeo.

“*L'Arca de Noé*” com a signe de la situació actual del món i en particular de la Vida Religiosa i de l'Anunciata.

Missatge de despulament i selecció de mort i vida que ens obre l'horitzó de l'aliança salvadora de Déu que compte amb nosaltres per poder construir una Anunciata rejoyenida per un món nou.

Dues Gnes. del Consell, van presentar el resum que fou extens, donat que agrupava les idees expressades per les trenta comunitats.

Finalment es va llegir “una nova versió de la fitxa V, aportació d’una de les comunitats i que de manera molt amena i realista indicava les tres tasques del signe.

Construir l’arca

Rebuig del que és inútil

Escollir els signes de vida.

Com que no havíem exhaurit el temps previst, vam remarcar el tema de la fitxa 2 en l’aspecte de CONSAGRACIÓ posant com icona al nostre estimat Pare Coll i comentant els trets dels seu missatge evangelitzador: *foc i llum; predicador itinerant pels pobles i ciutats i pregoner de l’amor de Déu i amor als germans* i vam acabar cantant: “*un profeta de mi tiempo*”.

La síntesi de cada una de les preguntes de les cinc fitxes del Treball precapítular ompliria diversos folis i considero que ja es recull en un documents que es presentarà al Capítol, per la qual cosa aquí no queda consignada.

Sí dir, que les respostes preferents van dirigides “AL SER” i per suposat també hi ha molts indicadors del “FER”.

Gna. M. Isabel Andrés

EXPERIÈNCIA PASTORAL DE LES NOVÍCIES DE SEGON ANY

Nosaltres, les novícies de segon any, volem compartir amb vosaltres la nostra primera experiència de missió en la Congregació

Moltes persones no creiem en la sort, però nosaltres creiem que hem tingut sort perquè Déu ens estima i ens ha donat l'oportunitat de conèixer la nostra Congregació i formar-ne part, ara estem en l'etapa de noviciat, hem tingut la gràcia d'haver conegut, viscut i compartit la missió de les Germanes en la comunitat Pare Coll de San Carlos, Pangasinan, ha estat un temps per sentir, viure, olorar, provar, tocar i veure la bellesa de la missió de la Congregació a través de les nostres germanes, per més endavant, en el futur, viure i continuar la seva missió; una manera de rebre la torxa encensa del carisma per tal que no s'apagui la seva llum.

El P. Edwart Schillebeek OP diu que molta gent viu per la història, cada un té la seva història. Sense història podem perdre la memòria i fins podem fracassar per no trobar el nostre propi lloc i romandre sense esperança i sense expectació pel futur.

Nosaltres Dominiques de l'Anunciata vivim per la nostra història i ara estem continuant la història del Pare Coll i la història de cada germana, cada comunitat fem la nostra història viva i la nostra Congregació és ben viva.

Som la nova generació de la Congregació i estem sentint moltes històries de la vida de la Congregació ja des de la fundació fins ara, estem entusiasmades com joves que som perquè la missió ens anima, ens urgeix, ens crema el nostre cor, volem ja anar a la missió per experimentar més i fer amb elles i com elles la missió apostòlica de la Congregació i és clar, se'ns ha donat l'oportunitat per sentir el gust, el que és atractiu de la missió com la invitació de Jesús als seus apòstols "vine i veuràs".

Només hem estat deu dies de missió directa que ens ha ajudat per veure la realitat de la mateixa vida i què hi ha en les nostres vides. Què hi ha dins nostre?, estem disposades a donar i estendre la missió del Senyor? En aquests poc dies ens hem adonat de la importància de la vida comunitària, la pregària, l'estudi, l'observança regular per complir les diferents responsabilitats. També som conscients que deu dies no són suficients per fer una missió directa perquè hi ha molt per fer, però en aquest poc temps que hem tingut d'immersió en la vida i missió de les Germanes a Sant Carlos hem pogut gaudir ja que hem posat el millor de cada una, fent el que se'ns encomanava.

En relació a la vida de les Germanes a la comunitat. Vam poder veure la seva vida senzilla i la seva entrega total a la missió que les té tot el dia ocupades, però el temps de pregària, meditació, estudi, és sagrat, encara que estiguin molt cansades, fent moltes coses. Elles són fidels perquè saben que la pregària i la vida de comunitat són la font de la seva fortalesa.

Les germanes estimen els nens, als alumnes, als pares de família i aquests se senten estimats i valorats per elles, perquè les germanes juntament amb les mestres, eduquen integralment, formen la ment i el cor dels alumnes. Pensem que és el secret del perquè als nens els agrada anar a l'escola Anunciata, perquè allà se senten estimats, a més les germanes no només estimen als alumnes i pares de família sinó a les persones que col·laboren amb elles en la missió educativa i evangelitzadora.

Com germanes Dominiques de l'Anunciata són incansables fent la missió amb goig i alegria, és la manera com gaudeixen en la missió. En mig de totes les activitats que van realitzant també tenen espais comunitaris pel seu relaxament, el descans tan necessari per tal que la missió sigui més fructífera.

Respecte al treball amb els alumnes del col·legi, algunes de nosaltres pensàvem que ensenyar no era el nostre fort, però quan vam entrar en contacte directament amb els nens ens vam sentir atretes, evocades a l'ensenyament.

Cada alumne té la seva pròpia història de vida, uns alegres, altres tristos i molt tristos, alegres perquè la seva família està completa i tristos perquè els pares s'han separat i altres problemes socials, fortes situacions que afecta profundament en les seves vides i repercuteix en l'aprenentatge ràpid i saludable, doncs es veu en la seva conducta. Alguns nens tenen manifestacions terribles de conducta, però tots en general són molt afectuosos i molts d'ells se'ls nota falta d'estimació i d'atenció dels seus pares i familiars, però les germanes no es cansen d'estimar-los, atendre'ls i ajudar-los per tal que siguin bones persones ara i el dia de demà.

Volíem continuar amb els nens en el col·legi inculcant-los els valors que el món necessita ara, així com el Pare Col demanava a les germanes, “ensenyar la sana doctrina pels pobles grans i petits per il·luminar les tenebres de la ignorància”.

La nostra escola, Col·legi Anunciata realment està amb els pobres, no hi ha cap mena de discriminació entre els que tenen una mica més amb els que tenen menys o no tenen res, amb els intel·ligents i amb els que els costa més, tots estan sota el mateix sostre, una classe comú, el mateix professor per a tots i tots reben tot l'amor i preocupació de les germanes. Aquesta experiència d'immersió en la comunitat del Pare Coll a Sant Carlos ens impulsa i ens urgeix a aprendre més, estudiar més, per ser bones professores, donat que els nens pobres i la Congregació ens necessiten.

Una altra experiència, que no oblidarem, fou formar un equip de treball amb els joves de la Parròquia St. Joan Pau II en Apponit Chaplaincy, on junts vam anar Parròquia de S. Fabià per celebrar la Solemnitat de Crist Rei, férem moltes activitats amb altres molts joves de Pangasinan. Estar amb els joves i donar-los el millor de nosaltres mateixes fou una benedicció per ells i per nosaltres. Aquesta experiència ens inspira per viure alegres i joioses la nostra vocació de religioses consagrades alegres.

Respecte al contacte amb la gent del barri de Talang, on està ubicada la comunitat de Germanes, la Gna. Glecy, priora de la comunitat ens va acompanyar a visitar les cases dels veïns de l'àrea a la que pertany la missió de les germanes.

Poguérem observar i adonar-nos de l'alegria de la gent amb la presència de les germanes a casa seva i en el barri, es mostren molt agraïts per la missió que realitzen les germanes, doncs expressen que les seves vides han canviat des que les germanes hi començaren la missió, la vida de la gent d'aquesta zona és ben difícil, no tenen treball, no guanyen diners, però en mig d'aquesta situació tan difícil no perden l'alegria, ni l'esperança i tracten de superar-ho buscant solucions als seus problemes econòmics buscant una vida millor, per la vida dels seus fills i tenen molt bona voluntat per aprendre, rebre formació i canviar.

La Gna. Mila ens va acompanyar a un altre barri on ella coordina les comunitats eclesials de base CEB i poguérem contemplar la bellesa d'aquestes comunitats, com celebren la Paraula de Déu, expressió de la seva Fe i per ells Déu és ben visible perquè veuen com Déu treballa en i amb ells, l'amor de Déu està amb ells enmig de tantes dificultats, són comunitats molt pobres, els falta de tot, però la seva fe, esperança i amor a Déu i amb Déu és molt fort, de veritat que hem sortit d'allà convertides, evangelitzades. Ells diuen que Déu és el seu consol, en Ell troben repòs, Déu està sempre amb ells i més encara en les seves dificultats.

La persona que vol ser predicadora en aquest entorn primer ha de donar testimoni de vida. El nostre Fundador Sant Francesc Coll ens va ensenyar que hem d'anar als llocs pobres i estar amb ells. El Papa Francesc diu als religiosos que vagin darrera l'ovella i que olin a ovella. Les nostres Germanes es fan una amb el poble pobre per comprendre'ls, ajudar-los, acompanyar-los i acostar-los a Déu.

Ha estat una experiència molt positiva per nosaltres, veiem que la vida religiosa no és fàcil, però si confiem en Déu i en el seu amor tot serà possible, perquè Ell mai

no ens deixarà soles, la seva gràcia sempre estarà amb nosaltres i això és suficient.

La Gna. Analiza, una companya nostra, novícia, va tenir l'oportunitat d'assistir a un Sínode a la parròquia dels Pares Dominics de Manaoag, Pangasinan, en el que es va estudiar i reflexionar sobre les realitats de les diferents parròquies i en els que els agents de la pastoral parroquial compartiren la realitat socio-política i religiosa de les parròquies. Fou una

gràcia de Déu per l'Analiza perquè fou un despertar, obrir més als ulls a la situació difícil en la diòcesi, experiència que segons expressa ella l'ajudarà moltíssim en la seva etapa de formació en la que està tractant de conèixer el millor camí per ser ella una bona germana predicadora en aquesta àrea de missió de les Germanes

La missió ja ha acabat, ara ens trobem de nou a la casa Noviciat amb moltes emocions, aprenentatges, experiències, vivències... que quedaran com una bona memòria que ens servirà pels dies venidors com una provisió a la que podrem recórrer en el moment que ho necessitem. Sabem que no serem bones germanes si no toquem, palpem la realitat que viu la gent en les comunitats pobres i en el nostre entorn, necessitem conèixer i viure la història de la vida de la gent, sentir i viure els seus dolors, escoltar-los i estar amb ells.

Gràcies germanes per aquesta oportunitat que ens heu donat, per viure i tenir l'experiència de ser enviades a les perifèries. Gràcies perquè en aquests deu dies d'immersió en la missió de la comunitat de les nostres germanes de la comunitat Pare Coll de San Carlos, Talang, hem sentit, olorat, provat, tocat i vist la bellesa de la missió. I, si som el futur de la Congregació, treballarem més i més el nostre propi creixement en tots els nivells i podrem guardar sempre encès el foc de la nostra Congregació i el carisma de Sant Francesc Coll. La història de l'Anunciata continuarà fins al final del temps. Per això "Que no s'apagui la seva llum"

Gnes. Analiza, Nguyet, Dao i Duyen.

Novícies de 2º. Any - Calamba City (Filipines)

LXXII Trobada grup "CAPVESPRE"

Com cada any, gràcies a Déu, hem realitzat la segona trobada del grup "CAPVESPRE" a Gombren, amb la companyia de la Gna. Mª Isabel, Priora provincial i de la seva secretària Gna. Virtudes.

Les dues Germanes han estat per nosaltres motiu de celebració, a la Gna. Mª Isabel per trobar-se a les portes del Capítol provincial li hem agraït de tot cor, tot el que ha fet pel grup, en tots els aspectes, ho hem fet amb pregàries i algun obsequi i a la Gna. Virtudes perquè celebrava les seves Noces d'Or i amb tot hem passat un diumenge ple de goig en l'Eucaristia i en la taula, moltes gràcies per tot i demanem a Déu que puguem continuar com fins ara.

El P. Antonio va iniciar la part espiritual amb una preparació a la Quaresma titulada "Sons i llocs de la Quaresma" per revifar l'esperit. La quaresma és un temps per obrir l'oïda, les mans i el cor a Déu, per silenci el jo, escoltar i deixar-se portar per la seva melodia: entra, passa, cuida't, recupera, surt, escolta, obre, depura, necessites pregar, ajudar, convertir-te i millorar. "Entra en la teva habitació i prega al teu Pare que està a soles amb tu" posa't a escoltar on l'Esperit xiuxiueja en els llenguatges del silenci, obre lo millor de tu mateixa, para't i mira cap a dins i veuràs si les fites que guien la teva pròpia vida valen la pena o pots millorar-les.

També ens feu una bona exposició de les temptacions de Jesús i va concloure que la temptació només es venç amb la pregària.

Ens va exposar una bona visió històrica de la Quaresma, la reforma conciliar ha restablert l'estructura original, ens ofereix un marc adequat per recórrer el camí que porta a la Pasqua.

El diumenge, al migdia, vam tenir la celebració solemne de l'Eucaristia amb lectures apropiades a la celebració de les Noces d'Or. Ens va acompanyar la Gna. Montserrat Font, que va voler compartir amb totes aquesta estona de convivència y de pregària.

**El P. Antonio Garcia i
les Gnes. M. Isabel,
Montserrat i
Virtudes, sota la
protecció del nostre
sant Fundador**

A la tarda ens posaren el muntatge sobre el Sant Rosari, plegaria mariana i un altre dedicat a les Noces d'Or de la Gna. Virtudes, molt bonics. Vam compartir uns obsequis en un ambient de joia i bona convivència, com sempre, i després d'aquesta estona de pregària i recreació, les tres germanes del consell provincial van marxar cap a Barcelona.

Al vespre vam tenir un espai recreatiu, on les Gnes. participen amb alegria i alguna sorpresa.

El dilluns vam resar Laudes i vam celebrar l'Eucaristia, amb la companyia de la comunitat, i els vam agrair la bona acollida que ens donen i les seves atencions. Gràcies!

Moltes gràcies també a les Superiores que fan possible les trobades amb tanta generositat. Una vegada més, gràcies!

Gna. Elvira Román. Gombren, març de 2017

Aquí teniu la tradicional fotografia de grup!

VI MEMORIAL CASSIÀ JUST 2016 - A FRA JEAN JACQUES PÉRENNÈS, OP

El Memorial Cassià Just és un guardó anual que porta el nom de Cassià Maria Just i Riba(1926-2008), abat de Montserrat, convocat per la Generalitat de Catalunya. Té per objecte reconèixer el treball de persones, entitats o institucions en favor de la construcció d'un espai comú de convivència de la pluralitat d'opcions religioses.

El Prior del convent dels dominics a Barcelona, fra Xabier Gómez, fent la presentació de Fra Jean Jacques Pérennès OP

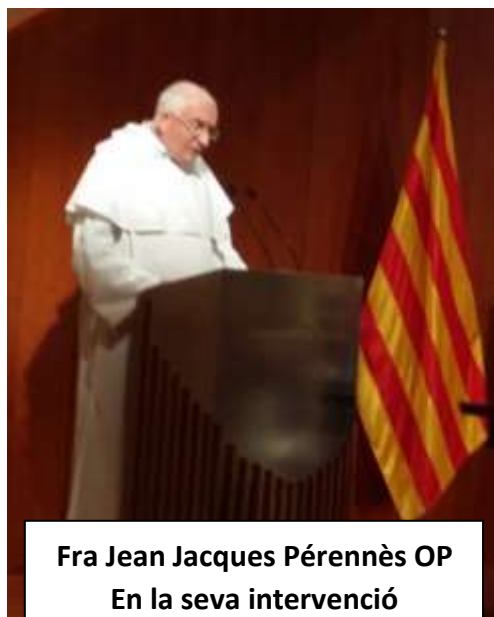
Proposat pel convent dels dominics de Santa Caterina de Barcelona, fra Jean Jacques Pérennès ha estat guardonat per la seva trajectòria intel·lectual i social, dedicada a construir ponts i a "acabar amb la por als que són diferents", ha explicat Enric Vendrell, Director General d'Afers Religiosos. Segons fra Xabier Gómez, ha dit que el candidat "reflecteix el lema d'acollida de l'abat Cassià M. Just" i destaca pels seus esforços en pro del diàleg i la trobada.

El 20 de març de 2017 de la mà de la Consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, Sra. Merixtell Borràs i Solé, fra Jean Jacques Pérennès OP, ha rebut el VI Memorial Cassià Just al Palau de la Generalitat, ha estat guardonat per la seva trajectòria vital, guiada pel foment de la trobada entre les tradicions cristiana i islàmica, i aposta per l'educació per disminuir les tensions religioses al món i per acabar amb la por als que són diferents, als immigrants i als refugiats.

Fra J.J. Pérennès prefereix la paraula trobada al concepte diàleg ja que "aquests últim es dilueix amb freqüència en un mar de paraules, i les paraules poden ser enganyoses", en canvi, "la trobada sempre es refereix a una comunió d'intel·ligències i de cors".

De les paraules, que va adreçar als presents al acta, en podem destacar: "Per nosaltres els dominics, aquest desig de trobada amb el món musulmà ve de molt lluny, es remunta a la fundació de l'Orde, en la que Espanya té un paper molt rellevant", des de Sant Domènec de Guzman, Ramon de Penafort, Ramon Martí fins arriba a Angel Cortabarría, espanyol dels nostres temps.

I des de la seva experiència ha presentat quatre elements clau per a la convivència: sortir de la bombolla de la nostra societat occidental, tenir el coratge d'obrir espais de trobada amb l'altre, la importància de l'educació, la cultura i del debat intel·lectual així com recordar que, per a Déu, la pluralitat i la diversitat són una riquesa.

**Fra Jean Jacques Pérennès OP
En la seva intervenció**

A més, ha afirmat que "la trobada entre religions i cultures no només és important sinó possible". En aquest sentit, ha assenyalat que "es pot fer a tot arreu" i no està reservada a algunes persones. Per això ha convidat a "conèixer l'altre amb un respecte absolut a la seva alteritat".

Per a l'ocasió i com a guardó, la Consellera ha fet entrega al frare d'una obra d'art original de l'il·lustrador Cels Piñol, titulat "Ad Pacem". La il·lustració representa la col·laboració entre persones de diverses confessions per a la construcció d'un pont que facilita la trobada.

El P. Jean Jacques Pérennès, ha realitzat estudis de filosofia i teologia i economia del desenvolupament. Destinat a Algèria, va descobrir la importància del diàleg amb l'Islam. Entre els seus múltiples viatges per impulsar noves fundacions dominicanes, cal destacar la d'Istanbul i el Caire, on durant 15 anys ha estat secretari general i, després, director de l'Institut Dominic d'Estudis Orientals del Caire (IDEO).

Va ser Prior del convent del Caire i vicari provincial dels dominics per al món àrab, aquest servei li permet visitar i conèixer els cinc continents, i de manera molt especial els països més marcats per la violència i la misèria i contínuament confrontats amb aquestes realitat i les seves conseqüències.

El P. Jean Jacques Pérennès des del 2015 es director de l'Escola Bíblica i Arqueològica Francesa de Jerusalem. I membre de la Comissió Justícia i Pau de l'Església catòlica a aquesta ciutat.

Gna. Francesca Borrull

**Recollint el
guardó de mans
de la Sra.
Meritxell Borràs,
Consellera de
Governació,
Administracions
Públiques i
Habitatge**

**Fra Jean
Jacques
Pérennès amb
els membres
del jurat.**

Secretariat de Família Dominicana-Catalunya

El 14 de febrer en el convent Santa Catalina Verge i Màrtir. (Dominics de Barcelona) es va reunir per primera vegada el nou equip del Secretariat de FD-Catalunya per al proper trienni.

La composició, està formada per les germanes i germans designats pels seus respectius superiors majors o similars.

Els inicis del Secretariat a Catalunya va tenir la seva font d'inspiració el 1989.

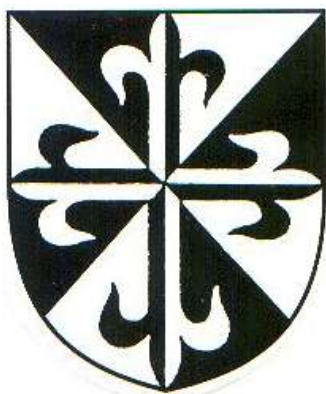
En aquesta reunió hi va haver un intercanvi de comunicació-informació i un sincer agraïment pels components cessants, per l'excel·lent tasca realitzada durant tants anys

A continuació, el nou equip, va procedir al nomenament de càrrecs així com a la revisió-actualització dels Estatuts. Al mateix temps, acordà pel proper trienni quatre prioritats:

1. Enfortir els vincles en cadascun dels membres de Família Dominicana.
2. Fomentar la missió compartida en tots els àmbits possibles (educació, social, espiritual, etc.).
3. Potenciar la cultura vocacional, extensiva a tota l'Ordre. Dominicana
4. Millorar la connexió amb altres entitats dominicanes (Fundacions Educatives de Catalunya, Secretariat Nacional FD, PJV-FD, Observatori de DDHH-Samba Martine, eclesials (Unió de Religiosos de Catalunya) i socials.

L'equip està format per: Carmen Sendino, Dominica de l'Ensenyament de la I.C (Presidenta); Xabier Gómez, Fra dominic (Vicepresident); Montserrat Palet, de la Fraternitat Laïcal (Secretària); Francisca González, Dominica de l'Anunciata (Tresorera); Ana I. Pérez, Dominica de la Presentació (Cronista); Toni García, Comunitats DEIC (Comunicació) i com a vocals les tres prioros Dominiques contemplatives de Catalunya que assistiran a les reunions quan se celebrin en els seus monestirs.

Barcelona, 14 de març de 2017

Ens han precedit a la casa del Pare

des del Full informatiu No. 110

✚ Les Germanes de la Província:

ENRICA (ENRIQUETA) CASADESÚS PANICOT

La Gna. Enriqueta, així la coneixem tots va néixer a Sant Agustí de Lluçanès (Barcelona) el dia 25 de juny de 1922. Els seus pares formaren una família amb 8 fills, 4 nois i 4 noies, en un ambient rural i molt religiós.

Al poble va anar a l'escola nacional, però sempre amb una educació cristiana. Anys després la família va anar a viure a Vic i va conèixer

les nostres germanes, que ja tenien l'escola dominical, on anaven moltes de les seves amigues i li va agradar el que feien i amb el permís dels pares s'hi va apuntà. Ella ho explicava tan contenta com si fos avui. Què feien a l'escola dominical? Sempre, en un ambient religiós i festiu que allà es respirava, feien una estona de llengua, poesies, teatre, dibuix, labors, etc. S'ho passaven molt bé. La Gna. Enriqueta i d'altres de la seva colla, avui son filles del Pare Coll.

L'Enriqueta va ingressar a la Congregació el dia 15 d'agost de l'any 1943, va fer la primera professió i la perpetua a Vic- Casa Mare. La van destinar a Juneda com a professora de pàrvuls, on hi va passar uns 20 anys. El 1966 es destinada a Montserrat on va estar al servei dels monjos, molt apreciada per la seva eficàcia i discreció. Assabentats del seu traspàs l'han recordada en la Missa conventual del dia 14 de desembre retransmesa per TV i Radio Estel. Després de tancar-se la casa de Montserrat va passar tres anys a Monistrol de Montserrat i l'any 1984 va ser destinada a Borredà. Allà hi va estar 30 anys sempre al servei de la cuina, ho feia molt bé, amb molta cura i delicadesa i amb molta alegria, la qual cosa la va fer una persona molt estimada de tothom que hi anava; no cal dir del grup de Colònies de Borredà que cada estiu s'hi fa present. Aquesta

comunitat va ser suprimida i com que la Gna. Enriqueta ja era molt gran, va demanar per venir a la Infermeria de Vic. Molt contenta el dia 20 de juny de 2014 va arribar, ja jubilada, però seguia tots els actes de comunitat i feia labors ben boniques. Tenia un caràcter molt bo i alegre, totalment positiva, ho celebrava tot. Passava moltes estones a la capella, estimava molt a la Mare de Déu. Estimava molt la seva família i era corresposta per aquesta que la visitava amb freqüència. La trobarem molt a faltar.

Una Germana, que ha viscut molts anys amb ella, en dóna aquest testimoni:

“Enriqueta estimada: Ens deixes, te’n vas lluny d’aquí, però el record de la vall on vas viure no l’esborra la pols del camí. Sempre recordarem el teu somriure, les teves atencions, la teva carona d’àngel.

La Germana Enriqueta va ser una d’aquestes persones que van per la terra sembrant el bé, la pau i la generositat, amb silenci, però sempre amb amor. Tots els que hem viscut amb ella, la volem i l’estimem, era el seu tarannà: Fer el bé sense soroll. Ara la plorem”.

El Senyor ha vingut a buscar-la, a Vic, per portar-la al seu Regne de MISERICÒRDIA, el dia 13 de desembre de 2016. Tenia 94 anys d’edat i 70 de vida religiosa. Gna. Enriqueta, prega per totes les que t’estimem.

FELICITACIÓ (PILAR) ROBLES RODRÍGUEZ

La Germana Felicitación (Pilar) va néixer al Barri de Nostra Senyora de Lleó el dia 29 de maig de 1931. Era filla de Trinitari i Marcel·lina unes persones creients i d’una profunda fe. Vivia feliç al seu costat i amb les seves germanes compartia la vivència que comportava la vida rural. Recordava tot sovint la felicitat de la qual gaudia en el camp rodejada de la natura i dels animals. Des de molt joveneta es va sentir atreta per donar-se a Déu i així als 16 anys va complir el seu somni de seguir Jesús que la cridava a respondre al seu amor, cosa que feu amb total disponibilitat.

Va entrar a la Congregació de les Dominiques de l’Anunciata a Santa Maria de Nieva (Segovia) el dia 1 de gener de 1948. Va fer el noviciat en aquest mateix lloc el 3 de març de 1949 i la seva primera professió tingué lloc a Vic el 7 de març de 1950. Abans de la seva professió perpètua fou destinada a Roda de Ter l’any 1951. Del 1952 al 1967 va exercir el seu servei a Gironella (Barcelona) La seva entrega total a Déu, mitjançant la professió perpètua, fou a Vic el 7 de març de 1956.

A totes les comunitats on havia estat, entre altres també Alpens, Balsareny... es va caracteritzar per la seva senzillesa, el seu servei generós i les ganes de complaure tothom. El 1967 fou destinada a la comunitat de Súria (Barcelona) on sempre exercí l'ofici de cuinera, y amb la seva bonhomia intentava donar gust, en tot moment, a les germanes i als alumnes del menjador escolar, que encara avui dia, la recordaven amb un a gran estimació.

Tan bon punt va haver de deixar el seu ofici perquè les forces començaven a minvar i s'anava fent gran es va dedicar plenament a la lectura espiritual, passava llargues estones a la capella fent companyia al Senyor. Era molt devota de Maria i li resava rosaris amb molta devoció. També es va dedicar a visitar malalts que estaven impossibilitats sense poder sortir de casa, els portava la comunió i els enfortia moltes estones amb les seves paraules.

El dia 6 de setembre de 2014 a causa d'un deteriorament de la seva salut ja que també feia diàlisi tres dies a la setmana, fou destinada a la comunitat de Navarcles. Aquí també, igual que a tot arreu on ha estat, s'ha intentat cuidar-la amb molt d'amor fins que el seu cos ja no podia aguantar més. Quan es queixava perquè el dolor era molt fort sempre sortia dels seus llavis " Germanes, perdoneu-me, és que no puc més" En moltes ocasions ens havia manifestat el seu desig de morir-se i el Senyor ha escoltat el seu prec i l'ha vinguda a buscar el dia 15 de desembre de 2016 per fer-la gaudir del seu amor per tota l'eternitat.

Familiars de Germanes de la Província:

- ▶ Germana de la Gna. Elena Torollo Vicente, de la comunitat de Santa Coloma de Gramenet
- ▶ Germà de la Gna. Purificación Suárez García, de la comunitat de Sant Feliu de Codines
- ▶ Germà de la Gna. Isabel Gutiérrez Pulgar, de la comunitat de Lleida
- ▶ Cunyada de la Gna. Esperanza Martín Barriuso, de la comunitat de Barcelona-Horta
- ▶ Cunyada de la Gna. Maria Farràs Rovira, de la comunitat de Súria
- ▶ Tiets de la Gna. Mari Carmen Alberto Pons, de la comunitat de Barcelona - Elisabets

Que Déu el nostre Pare, ric en bondat i misericòrdia, els aculli en el seu Regne i els ompli per sempre de Pau i Felicitat.

CURSA SOLIDÀRIA

El curs passat l'escola Sant Francesc d'Assís de Ferreries van organitzar una Cursa solidària a benefici de l'escola ANUNCIATA que les Germanes dominiques tenim a San Carlos-Pangasinan (Filipines).

A continuació deixem constància de la convocatòria i posteriorment la carta que van dirigir-les les germanes de la comunitat de Ferreries, como a mostra d'agraïment:

CONVOCATÒRIA

FEM PASSES PER UNA ESCOLA

Et convidem a participar d'aquest projecte organitzats pels centres educatius de Ferreries, que volen promoure la solidaritat a través de la pràctica de l'esport.

Aquesta ja és la tercera edició de la cursa solidària i això vol dir que córrer, a més d'aportar valors individuals, també pot ser una activitat sensible als qui més ho necessiten.

La solidaritat és un valor que es mou per intentar compensar les injustícies socials, per això, els alumnes i mestres de l'escola Sant Francesc, correm per donar suport a una iniciativa de les dominiques: la construcció de l'escola ANUNCIATA a San Carlos de Filipines, que no està acabada i a més li falten taules, cadires, armaris, pissarres...

Els fons recaptats amb la cursa es destinaran per l'adquisició del mobiliari de l'escola Anunciata.

La teva aportació és important. Ens ajudes a fer realitat aquest projecte?

CARTA DE AGRADECIMIENTO DE LAS HERMANAS DE LA COMUNIDAD DE FERRERIES A LA COMUNIDAD EDUCATIVA DEL COLEGIO "SANT FRANCESC D'ASSÍS"

¡GRACIAS POR VUESTRA GRAN SOLIDARIDAD!

Las Hermanas Dominicanas de la Anunciata de Ferreries estamos profundamente agradecidas a toda la Comunidad Educativa del colegio "Sant Francesc d'Assís". La participación activa y solidaria de padres, profesores, alumnos y muchas otras personas, ha permitido que nuestro pueblo abrace y alivie las necesidades básicas del colegio "Anunciata" situado en San Carlos (Filipinas). Las distancias se acortan cuando establecemos lazos de cooperación y amistad.

La cantidad recogida en la "Cursa" realizada el día 22 de marzo ascendió a 2500 € que se destinarán a amueblar las aulas que estrenarán y disfrutarán los alumnos el próximo año.

¡GRACIAS!, muchas gracias; que Dios recompense vuestros múltiples gestos solidarios. No nos cansemos nunca de aportar nuestro grano de arena, constante, para traspasar horizontes que dirijan nuestra mirada hacia las carencias de los demás.

Un abrazo.

Antonia, Ángela y Concha

REUNIÓ GERMANES CAPITULARS DEL XIII CAPÍTOL ELECTIU PROVÍNCIA SANT RAMON DE PENYAFORT

El passat 18 de març les Gnes. que participarem en el XIII Capítol provincial electiu tinguérem una trobada a la nostra casa d'Elisabets, Barcelona, per a concretar aspectes relacionats amb les comissions de treball, lliurament del material personal i comunitari relacionat amb el Capítol provincial i trobada de cada comissió per acordar alguns detalls i iniciar la revisió de les Actes del capítol anterior en l'apartat corresponent.

Aprofitàrem també per pregar juntes i demanar a l'Esperit Sant que ens vagi guiant en el treball que se'ns ha encomanat.

A continuació deixem constància de les dates del Capítol amb actuacions més significatives.

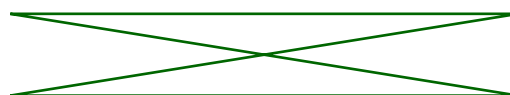
Dia 6 d'abril, a la tarda, arribada de les Germanes capitulars a Vic, Casa Mare.

Els dies del 7 al 9 d'abril, jornades d'espiritualitat amb P. Josep Parra, O.P

El dia 10, al matí, obertura oficial del Capítol.

El dia 12, elecció de Priora provincial

Encomanem al Senyor les nostres necessitats i desitjos i li demanem ens faci estar atentes a les seves inspiracions, especialment en tot allò que estigui encaminat al bé de l'ésser humà, de la Congregació, de l'Església i d'una manera especial de les Germanes de la Província.

Aquest any celebrem el 125è Aniversari de la presència i del testimoniatge de les Germanes Dominiques de l'Anunciata a Salt, dedicades al carisma de l'ensenyament i de la formació cristiana d'infants, adolescents i joves, instituïdes per Sant Francesc Coll (1812-1875).

Segons narra detalladament la Crònica Oficial de la Comunitat, el dia 1r de gener de 1892 es va fundar el Centre d'Ensenyament amb 4 Germanes Dominiques, prèvies gestions del Rector de la Parròquia de Salt davant la creixent industrialització i l'augment accelerat de la població.

Els petits locals de què disposaven aviat van ser insuficients. El Bisbat va cedir una part de l'hort parroquial per construir-hi una Casa-Col·legi, que ocupava el lloc actual, i que es va inaugurar el 1894. S'hi van incorporar 2 noves Germanes, s'implantà un Pensionat, començaren les Classes Nocturnes i l'Escola Dominical, amb comèdies educatives i activitats culturals i d'esbarjo.

El maig de 1903 es va fer la inauguració de la Capella, oberta al culte, i que substituïa el petit Oratori del col·legi.

Davant les constants sol·licituds, l'any 1923 es va fundar una sucursal del col·legi al Veïnat, en un pis espaiós del carrer Major, on cada dia s'hi desplaçaven 2 germanes de la Comunitat.

La vocació d'ensenyament i el testimoniatge de fe de les Germanes Dominiques a Salt, exceptuant els tràgics anys de la Guerra Civil, ha estat pacient i constant al llarg d'aquests 125 anys, superant moltes dificultats i incomprensions. Una presència que ha anat orientant a moltes famílies i donant fruit en moltes persones.

Amb motiu d'aquest 125è Aniversari, fent-nos ressò de la voluntat de les persones creients de Salt, volem expressar la nostra admiració, reconeixement i felicitació a les Germanes Dominiques de l'Anunciata i el seu Col·legi, ara amb el nom de FEDAC.

El diumenge, 21 de maig, es farà l'Eucaristia d'Acció de Gràcies, a més dels altres actes commemoratius. Enhorabona!

Suplement del Full Parroquial

19 de febrer de 2017 – Núm. 685.

COL·LABORACIONS

TROBADA DE AMPAS

El repte de les famílies de avuixdemà és enfortir els vincles entre escola i família, per emprendre junts el compromís d'educar els nostres fills. A les escoles FEDAC la família sempre ha tingut un paper molt important; és per això que volem aprofitar els ponts creats de comunicació, col·laboració i relació entre l'escola i les famílies per dinamitzar i coresponsabilitzar la comunitat educativa en el projecte educatiu FEDAC, que és de tots plegats.

La família continua sent un eix al voltant del qual es vertebrava la nostra societat, de la qual forma part de manera complexa i diversa. De la mateixa manera, la família també és el pal de paller de la nostra escola, sigui quina sigui l'estructura.

Cal prendre consciència que el concepte de família ha canviat; a la societat conviuen ara diferents models i el sistema educatiu ha de estar a l'altura de aquesta transformació. Les escoles FEDAC volem ser escoles del segle XXI, que, analitzant els signes dels temps, es renoven i donen resposta al que la societat d'avui dia ens demana; per tant, repensem la manera de relacionar-nos amb les famílies dels alumnes. Les nostres actuacions han de tenir com a objectiu primordial ser capaces de seduir i engrescar les famílies perquè formin part del nostre projecte.

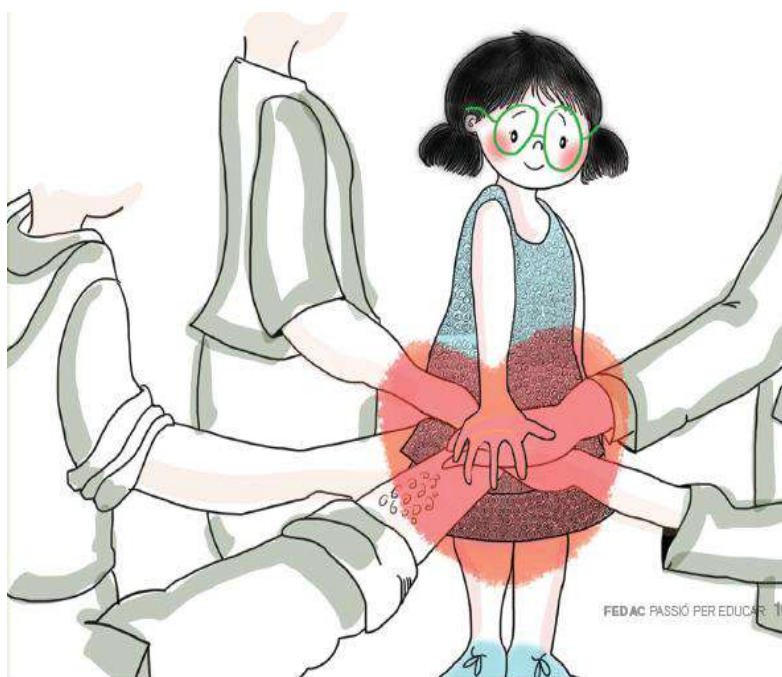
Des de la FEDAC creiem en una escola més permeable, oberta i transparent on les famílies trobin espais perdurables en els quals el fet de compartir es visqui com un enriquiment que no quedi reduït a les reunions d'inici de curs i de recollida de notes i que

valori la comunicació freqüent en totes direccions. Apostem per una escola de les famílies i amb les famílies

A més, demanem un compromís educatiu a cada família que s'apropi a nosaltres, un compromís de profunditat, d'estar els uns i els altres pels nostres alumnes; una relació recíproca de donar i rebre. cal no mirar a qui servim, sigui el tipus de família que sigui - monoparental o biparental; heterosexual o homosexual; cristiana, agnòstica o atea-, i convé mantenir la nostra identitat, el nostre caràcter propi, allò que ens fa ser com som i sense la qual cosa desapareixeríem.

D'aquesta manera construïm unes relacions empàtiques, properes, fraterne amb les famílies on aquestes se senten acollides i obrim alhora nous canals i formes de participació amb elles. També forma part del repte mantenir la capacitat d'acollir alumnes provinents de situacions familiars diverses, donar-los suport i contribuir al seu benestar personal. Aquesta atenció personalitzada, en què tothom és conegut pel seu nom i tots els nens i nenes són iguals però al mateix temps diferents, esdevé un tarannà característic de les escoles FEDAC.

És a dir, el nostre sentit d'escola cristiana, acollidora, inclusiva, que coneix i estima a tots i cadascun dels seus alumnes, és un valor afegit per a les famílies que confien en nosaltres i resulta essencial per donar sentit al nostre model educatiu. Ens caldrà assumir plenament, en definitiva, el compromís que tots plegats som FEDAC, escoles per a tothom que creen vincles duradors.

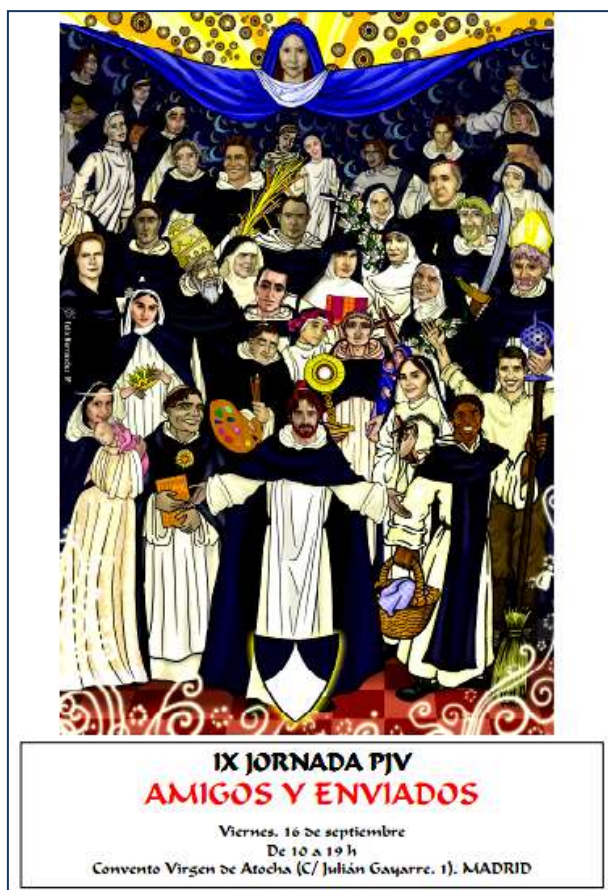
La trobada va ser molt enriquidora, doncs, cadascú va poder fer aportacions a aquest repte i compartir altres inquietuds i maneres de fer. Així com també, posar-se en contacte, en xarxa tots plegats. Comencem un punt de partida que ens porta a una continuïtat tant en xarxa, com presencial.

La FEDAC participa en l'equip de Pastoral Juvenil Vocacional de la Família Dominicana.

Enguany també varem participar a les Jornades de Pastoral Juvenil Vocacional Dominicana, celebrades a Madrid el dia 10 de setembre de 2016.

De les nostres escoles hi vam participar la Marisa, de FEDAC Sant Andreu; la Laura, de FEDAC Gironella; la Zaira, de FEDAC Montcada, i en Pol, de FEDAC Sant Feliu. Tots ells responsables de grups "CREC".

L'Oscar Fernández, Dominic ens va parlar de ser conscients que hem d'encarnar la misericòrdia en la nostra vida i en el món que ens envolta.

Seguidament varem tenir el testimoni de les diferents experiències que viuen alguns joves que treballen amb els dominics i dominiques. En especial la FEDAC va col·laborar explicant els grups CREC, aportant com a testimoni el de Pol Valls. Va estar engrescador i encoratjador.

L'endemà varem tenir l'assemblea plenària i es varen renovar el càrrecs de l'equip permanent. La Plenària va votar als següents germans i germanes per formaran part de la nova Permanent:

- Gna. Prado Garrido, Dominica del Santísimo Sacramento, Coordinadora Institucional
- Gna. Isabel Górriz, Dominica de la Enseñanza de la Inmaculada Concepción
- Gna. Rosa Alsina, Dominica de la Anunciata, de l'equip de titularitat de la FEDAC;
- Almudena Moreno, del Moviment Juvenil Dominicà;
- Julia Moreno, de las Fraternitats Laicals de Santo Domingo
- Fra Félix Hernández i fra Vicente Niño, com promotors de la Pastoral Vocacional i Juvenil de la província Hispania dels frares dominics.

XI PUJADA A MONTSERRAT, 3 de novembre de 2016

L'objectiu d'aquesta trobada és que els nois i noies de 3r ESO de les escoles de la FEDAC es trobin, es coneguin, comparteixin les seves inquietuds i palpin que hi ha més joves com ells que també busquen i volen viure en veritat.

Hi van participar les escoles de: FEDAC- Amilcar, FEDAC- Castellar, FEDAC- Cerdanyola, FEDAC- Guissona, FEDAC- Horta, FEDAC- Lleida, FEDAC- Manresa, FEDAC- Ripollet, FEDAC- Sant Andreu, FEDAC- Sant Feliu, FEDAC- Sant Narcís, FEDAC- Sant Vicenç, FEDAC- Santa Coloma, FEDAC- Vic i FEDAC- Salt que és el primer any que tenen el 3r d'ESO. En total hi vàrem participar 565 alumnes i 55 mestres.

El lema d'enguany va ser:

No hi ha cim impossible! Som superherois!

El primer punt de trobada de les escoles va estar a la nostra escola de FEDAC Monistrol. Allí ens van acollir molt i molt bé i, a les 9:55 vam començar a camí, rumb a Montserrat.

Un cop els alumnes arribaven al cim, havien d'escriure en un mural el seu talent. Aquest mural es va oferir a la pregària.

Després de dinar ens vam trobar a la plaça de davant del monestir per gaudir de les presentacions que les diferents escoles havien preparat.

Seguidament tingué lloc la pregària a la Basílica, on vàrem poder gaudir d'uns moments de silenci i interioritat.

La trobada va acabar amb l'hora dels adéus a la plaça. Va ser un dia genial, agradable i molt intents. Tots vàrem poder gaudir de noves amistats i compartir els nostres talents.

FORMACIÓ PREANIMADORS/ES

El dia 19 de novembre va començar la formació del curs de preanimadors/es dels grups CREC. Hi van participar 49 alumnes i exalumnes de les escoles de FEDAC Manresa, FEDAC Lleida, FEDAC Sant Narcís, FEDAC Sant Vicenç i FEDAC Sant Feliu. Els formadors/es són mestres, exalumnes i animadors/es que tenen una gran experiència en com portar un grup, que és un animador/a cristià/na...

Els temes que es varen tractar a través de dinàmiques, vídeos, músiques:

Animador/a cristià – Animador/a FEDAC (Carisma)

- Característiques de l'animador/a cristià.
- Valors FEDAC.
- Carisma
- Com transmetre el missatge cristià a través de la música
- Compromís
- Conèixer el voluntariat.
- Conèixer les missions de la Congregació Dominiques de l'Anunciata y Moviments d'Església.

Transcrivim les respostes dels preanimadors/es quan els demanem perquè volen ser animadors/es dels grups CREC:

- ✓ Per ajudar als altres
- ✓ Perquè els nens petits, visquin el que vaig disfrutar quan anava de colònies
- ✓ Que ens hem d'implicar per a conèixer gent nova
- ✓ Ser animador és una manera divertida d'educar als més petits
- ✓ Per trobar-nos a nosaltres mateixos
- ✓ Perquè creixo com a persona, a l'hora que ajudo a créixer els altres
- ✓ Val la pena implicar-se perquè és molt bonic ajudar a la gent a trobar-se
- ✓ Per ajudar a la gent a aprendre més valors i a créixer com a persones
- ✓ Ser animador és una manera de créixer com a persones i afrontar nous reptes i crear noves experiències

Encara ens queden dos jornades més, amb més temes a tractar i aprendre. Però aquest dia va ser un dia molt entranyable i engrescador.

MOLTES GRÀCIES ALS PARTICIPANTS!

FORMACIÓ D'ACOMPANYAMENT — Mestres FEDAC

Del 9 al 11 de novembre vàrem tenir la formació d'Acompanyament a Gombren. Aquesta va dirigida als mestres que ja porten una trajectòria llarga de no menys de 15 anys treballant a les nostres escoles. És un moment per reflexionar sobre la vigència de l'escola, com a institució en l'actualitat i la seva missió humanitzadora. I sobre la visió de futur de la FEDAC per afrontar aquesta missió. Renovació imprescindible per continuar educant des de la identitat Anunciata en els nostres centres i arreu del món, amb la participació i el compromís de tots i totes, participant en una lectura crítica de la nostra realitat que ens ha de permetre presentar el nostre missatge llegint els signes del temps. Així com també és un temps per renovar la nostra vocació com educador/a cristiana.

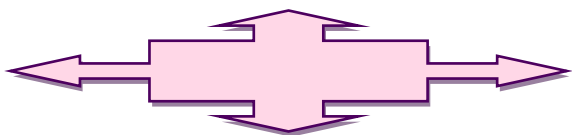

Hi van participar 23 educadors/es, els quals van fer una molt bona valoració de la formació.

Quines idees destacades?

- La força transformadora que té la FEDAC.
- La unió del claustre com a eina pel canvi transformador.
- El carisma de la nostra fundació com a mirall per ser.
- La formació de FEDAC com a tret característic.
- Cal buscar temps per pensar, perquè cadascú reflexioni sobre la seva trajectòria, sobre el seu paper dins la institució....
- Tots som necessaris en un projecte comú, des de la nostra individualitat, en un respecte mutu.

Grup participant

A partir de dilluns em proposo...

- No defallir en l'actitud positiva i formar part del que es proposi.
- Pensar en la direcció de fer petites accions transformadores i no de queixa.
- Llegir en profunditat els reptes, primer pas. A partir d'aquí, evolucionar la meua tasca d'acord amb ells. Després polir, polir, polir, treure punta al llapis, un cop, dos, tres... els que calgui!
- Fer un anàlisi dels meus hàbits i veure com els he de canviar. Escoltar més. Estar obert. Somriure.
- Millorar en la meua manera de FER, introduir projectes, millorar en les relacions amb els companys i no companys, innovar....
- Ser agent transformador.
- Intentar canviar aquelles coses que potser fa temps que faig i que podria fer-les d'una manera diferent.
- Ser missatger d'aquesta transformació als meus companys de claustre i a tots els meus alumnes.

Participant en la celebració de l'Eucaristia

ATURA'T - I

Els dies 23, 24 i 25 de novembre vàrem tenir la trobada d'ATURA'T I . L'objectiu d'aquesta formació és que els educadors de la FEDAC gaudeixin, en un indret tranquil, on el temps sembla aturar-se, de l'oportunitat de tenir una experiència d'interioritat. I des de la seva pròpia espiritualitat assolir la consciència de pertànyer a una comunitat evangelitzadora a l'estil Anunciata que transcendeix la pròpia experiència docent.

Aquesta vegada hi van participar 21 mestres de les diferents escoles. La valoració que n'han fet ha estat molt positiva i podem veure en algunes de les valoracions que ens han escrit.

Aquests dies han estat una oportunitat per dedicar-me un temps a mi, poder aturar-me a pensar què he fet, què faig i què vull fer amb la meva vida.

Una trobada que ha estat un regal, com sempre les germanes ens han atès d'una marea exquisida i les activitats d'interioritat han estat molt ben una trobada, permetent amb llibertat que tothom pogués compartir experiències.

Aquests dies per a mi han estat ideals. Un punt i apart d'una època de grans canvis, d'estrès, de patiment. També de moments bons. Però aquests dies aquí he vist la importància d'aturar-se, d'escoltar-se, de cuidar-se. He trobat la pau interior i espero haver après com fer-ho per seguir trobant-la.

Realment ha sigut una experiència meravellosa, enriquidora, on tots els moments tant conjunts com individuals han sigut màgics i amb un plaer admirable.

L'experiència és un cor amb moltes capes i cada pregària, cada salm, cada paraula neteja i purifica cada una d'aquestes capes arribant a una serenor inexplicable. En conclusió és un regal amb un embolcall brillant.

Com a proposta us diria:

Que no defalliu, que continueu. Que ens porteu el silenci i l'esperança amb aquesta gratitud que us caracteritza.

Aquesta formació forma part de l'itinerari d'un educador/a al llarg de la seva vida professional. Quan un educador/a entra a formar part de la FEDAC (Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Col), sap que un dels compromisos que té és el de participar en la formació institucional. Aquesta consta en un primer moment d'un recorregut de quatre anys.

El primer any és de coneixença, la formació d'ACOLLIDA I, consta d'un curs de quatre dies a Puig d'Olena on tractem els temes:

1. La Missió Compartida

- ✓ Un projecte comú per una missió compartida.
- ✓ La Comunitat de fe i missió en el Projecte dominicà.
- ✓ Una persona: Sant Francesc Coll, Testimoni i Apòstol.
- ✓ Organització de la Província.

2. Identitat de la nostra Escola

- ✓ El Projecte Educatiu de les Dominiques de l'Anunciata.
- ✓ L'Equip Educatiu, pedra angular d'un centre escolar.

3. Escola Cristiana

- ✓ Un Mestre: Jesús de Natzaret.
- ✓ La seva obra/ el seu llegat: El Regne de Déu.
- ✓ Els seus seguidors: La comunitat Cristiana. Església.
- ✓ Evangelització

4. Escola Dominicana

- ✓ Una persona: Sant Domènec i el seu Carisma.
- ✓ La seva obra/ el seu llegat: Família Dominicana.

5. Escola de la Anunciata: Valors, visió

- ✓ Conèixer l'escola FEDAC-Sant Feliu.
- ✓ La missió de la Comunitat de Germanes.

6. Perfil d'educador FEDAC

- ✓ Perfil d'educador cristià.
- ✓ Perfil pedagògic.
- ✓ Pla RRHH.
- ✓ Competències personals.
- ✓ Competències professionals.
- ✓ Competències relacionals.
- ✓ Competències institucionals.

7. La mirada de l'Educador.

- ✓ Al servei de l'alumne.
- ✓ Oberts a la realitat.
- ✓ Comunitat Educativa.

8. El projecte educatiu.

- ✓ Educació competencial.
- ✓ L'Anunciata Avui.
- ✓ Pla Marc Educació competencial.
- ✓ Reptes i inquietuds en la tasca educativa.

El segon any ACOLLIDA II aprofundim en les arrels dominicanes i el cristià d'avui i la seva missió.

Posar-se en camí: Itinerari dominicà:

- ✓ Sant Domènec, Sant Francesc Coll, i un cristià d'avui.
- ✓ P. Coll: Itinerari, Projecte i espiritualitat. Itinerari P. Coll. La resposta del P. Coll a les realitats del seu temps.
- ✓ Visita Museus
- ✓ Ruta dels llocs del Pare Coll a Vic
- ✓ L'espiritualitat dominicana: una espiritualitat encarnada.

1. Dimensió Antropològica (Creixement personal). Maduresa Personal

2. Dimensió social i solidària (Maduresa relacional i de compromís) Alteritat – Fraternitat / Ciutadà compromès / Solidaritat

3. Dimensió Transcendent (Creixement espiritual)

Interioritat / Obert a la transcendència / Viure amb sentit-vocació

4. Relació i integració de les tres dimensions. Evangelitzar.

El tercer ACOLLIDA III comprèn l'aprofundiment i síntesi dels temes tractats en les anteriors acollides per acabar amb un projecte personal i un compromís com a mestre FEDAC.

1. L'Espiritualitat Dominicana:

- ✓ Què es l'Espiritualitat dominicana.

2. La Missió educativa i l'esperit que l'anima

- ✓ Educar "en" y "per" la Veritat: PROJECTE MARC D'EVANGELITZACIÓ FEDAC

3. Tocats per Jesús

- ✓ Dominiques Anunciata
- ✓ Educador Anunciata

4. La pregària segons el P. Coll.

- ✓ Lectio Divina: DÉU ET PARLA
- ✓ P. Coll: Un home del seu temps, un home de Déu.
- ✓ Fundador. Visita a Gombrèn.

5. L'itinerari personal de l'educador de l'Anunciata

- ✓ Les etapes de la vida.
- ✓ La fe i les edats de la vida.
- ✓ Projecte de vida.

6. El Ministeri dominicà.

- ✓ Identitat i Missió compartida.
- ✓ Compromís mestre FEDAC: Hora de MULLAR-SE, AIXECA'T I CAMINA. A què et compromets: com a mestre: personalment, amb els alumnes, amb els companys de l'escola, amb el projecte FEDAC

En la formació d'Acollida III que es va portar a terme a Vic, els dies 9, 10 i 11 de novembre. Hi van participar 39 mestres de les diferents escoles. Vàrem acabar aquesta formació, celebrant l'eucaristia i fent una acció significativa: plantar un arbre en el jardí de Vic com a símbol del nostre creixement en aquests anys i del que volem seguir creixent en la nostra vida tant personal, com professional.

Transcrivim el que destaquen d'aquesta formació rebuda.

La identitat i espiritualitat com a elements indispensables que cal treballar. Creixement personal.

M'ha agradat especialment el treball i aprofundiment de l'espiritualitat.

El projecte personal va ser una activitat colpidora per mi. Em va fer pensar en molts aspectes de la meua vida.

Transcrivim el ressò del què els hi ha aportat el recorregut d'aquests tres anys de formació:

Sentir-me plenament partidària de la comunitat anunciata. Establir molt bons lligams amb els educadors. Un espai meu, de cultiu personal. Millorar coneixements.

M'he sentit acollida a la institució, sentir que som importants i que tots som FEDAC. Trobar un lloc càlid on desenvolupar la teua professió i sentir-se bé és molt important. Les acollides permeten il·lusionar-te amb els reptes. A nivell personal i relacional són molt potents perquè coneixes molta gent que t'enriqueix. A nivell transcendental penso que et permet aturar-te, pensar, reflexionar...

Professionalment, m'ha ajudat a aprofundir en les arrels i el carisma del Pare Coll i de la nostra identitat dominicana. Personalment, m'ha ajudat a créixer i sentir-me part de FEDAC. A nivell relacional, he establert vincles molt forts amb companys. A nivell transcendental, m'ha fet reflexionar sobre on vull arribar i què haig de fer per arribar-hi.

Gran creixement personal i professional. Descoberta de la meua interioritat, espiritualitat. Molt enriquidor trobar-se amb companys. Sentiment de pertinença.

Aprofitem aquest últim número del Full Informatiu, del quadrienni que finalitza, per agrair les col·laboracions d'un bon grup de Germanes que amb les seves aportacions han fet possible compartir INFORMACIÓ I VIDA.

Gràcies!

Germanes de l'Equip provincial:

M. Isabel, Rosa M., Montserrat, M. Núria i Virtudes

Barcelona, casa provincial, març de 2017

GERMANES DOMINQUES DE L'ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA
www.anunciata.cat